

Rose

โอบิตาคูวันสิ้นโลก

重生宅男的末世守则

เล่ม 3

暖荷

หน่วนเหอ

เซียน

เมิ่งเหวิน

แปล

ก ร อ า น ค อ ร า ก ร ุ า น ที่ ส ำ ค ัญ

งานของค่ายทหารคราวนี้ไม่ใช่แค่การสร้างกำแพงใหม่ขึ้นมาล้อมรอบธรรมดาๆ แล้วก็จบไปเท่านั้น เหยียนเฟยพิจารณาจากวัสดุที่ร่างไว้บนแบบแปลน จากคำบอกเล่าเพียงเล็กๆ น้อยๆ ของผู้รับผิดชอบในระดับสั่งการ และดูจากพื้นที่ซึ่งต่อขยายจากกำแพงออกไปด้านนอก ทำให้เขาพอจะคาดเดาได้ว่า ครั้งนี้พวกเขาคงมีงานใหญ่ให้ต้องทำกันอีกมาก

- หน่วนเหอ

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าคุณคิดว่าวงจรชีวิตที่ได้อยู่แต่บ้าน ไปที่ทำงาน เสร็จแล้วก็กลับบ้าน อีกวันก็ออกไปทำงานอีก วันเวียนซ้ำๆ แบบนี้น่าเบื่อละก็... ถูกแล้ว ไม่แปลกหรอก ใครๆ ก็เบื่อทั้งนั้น แม้จะเป็นในยุควันสิ้นโลก ที่มีแบบทดสอบชีวิตรออยู่ทุกวันก็เถอะ

เมื่อเจอความท้าทายใหม่ๆ เช่น การปรากฏตัวของซอมบี้พลังพิเศษที่แข็งแกร่งขึ้น ว่องไวขึ้น น่ากลัวขึ้น แต่ก็มาพร้อมคริสตัลที่ดูเหมือนจะเป็นกุญแจสำคัญสู่การเพิ่มขึ้นพลังของผู้มีพลังพิเศษด้วยเช่นกัน จึงเป็นโอกาสที่หนุ่มๆ ชั้นสิบหกจะรวมตัวกันภายใต้ชื่อ 'ทีมโอตาคุ' อีกครั้ง แล้วออกไปล่าคริสตัลแก้เบื่อกัน

เกริ่นแบบนี้อาจดูเหมือนกวนเพื่อนชวนกันออกไปเที่ยวเล่น แต่ความจริงแล้วสิ่งที่รออยู่นอกกำแพงฐานที่มั่นอันแกร่งกร้าวนั้นจะน่าสะพรึงกลัวชวนหวาดหวั่นขนาดไหน คงต้องให้ทุกคนลองเปิดอ่านหน้าต่อไป เพื่อพิสูจน์กันเองแล้ว

‘ออกเดินทางได้!’

Rose

บทที่

72

ชอมบี้น้อยฟันลูกไฟได้

ขนาดชอมบี้ยังฟันลูกไฟได้ บนโลกนี้ไม่เหลือทางรอดแล้ว

เมื่อพวกเขาเห็นเหยื่อเริ่มลงมือทำงาน หลัวซวินและทหารคุ่มกันอีกสี่นายยืนอารักขาอยู่ข้างกายพวกเขา ส่วนคนที่เหลืออยู่ก็ลงไปขนย้ายวัสดุอุปกรณ์ จัดการกับชอมบี้และควักเอาคริสตัลจากพวกมันกลับมา ซึ่งแต่ละคนต่างก็กังวลอยู่กับภาระหน้าที่ที่แตกต่างกันไป

หลัวซวินไม่ได้เข้าร่วมภารกิจฆ่าชอมบี้โดยตรง เพราะคนที่จะทำจัดและควักคริสตัลจากชอมบี้ได้ต้องทำจากด้านบน ถ้าเขาจะฆ่าชอมบี้ขณะอยู่ข้างกายเหยื่อจะกลับกลายเป็นการสร้างความยุ่งยากให้พวกเขาโดยไม่จำเป็น ดังนั้นเขาจึงค่อยๆ ทอยยิงไปตามจุดที่เหยื่ออพยพเคลื่อนที่ไปเรื่อยๆ ก็พอ

ทันใดนั้น! หลัวซวินพลันใจกระตุกดูบ เขารีบเอื้อมมือไปดึงเหยื่อหนีไปให้ยอบตัวลงมาพร้อมตนตามสัญชาตญาณ “ระวัง!”

“พรีบ” ทันทีที่เกิดเสียง ลูกไฟลูกหนึ่งพุ่งมาทางตำแหน่งที่เหยื่อหนีไปกับหลัวซวินยืนอยู่เมื่อครู่

พลังพิเศษ! ชอมบี้ใช้พลังพิเศษได้ด้วย!

ทุกคนที่ได้ยินเสียงต่างตกใจ จากนั้นก็เห็นลูกไฟพุ่งโด่งแล้วโค้ง

ดึงฉิวเป็นเส้นกราฟพาราโบลา¹ ตกลงบนพื้นที่ว่างฝั่งด้านในกำแพงจนกลายเป็นหลุมขนาดใหญ่... *ซอมบี้ใช้พลังพิเศษได้ หรือว่ามีผู้ที่มีพลังพิเศษลอบโจมตีกันแน่*

ไม่ ไม่ถูกต้อง ต่อให้มีผู้ที่มีพลังพิเศษลอบโจมตีพวกหลัวชวินก็ไม่มีทางที่จะปล่อยลูกไฟจากนอกฐานที่มันเข้ามาข้างในได้

หัวหน้าหน่วยยกโล่ขึ้นบังแล้วปีนขึ้นไปบนกำแพงทันที เขากวาดตามองออกไปด้านนอกด้วยความระมัดระวัง พลันเห็นซอมบี้ตัวหนึ่งพุ่งลูกไฟออกมากับตาตัวเอง ซอมบี้ตัวนั้นกำลังพุ่งลูกไฟขนาดใหญ่มาทางกำแพงอีกครั้ง

“ระวัง! ซอมบี้ใช้พลังพิเศษได้ มันโจมตีจากระยะไกล!” หัวหน้าหน่วยตะโกนเสียงดังลั่นพร้อมกับชี้ไปที่ซอมบี้ธาตุไฟ “ยิงเลย! ยิงตัวนั้นก่อน!”

ซอมบี้วิวัฒนาการใช้พลังพิเศษได้แล้วหรือนี่? น่าตกใจเกินไปแล้ว! ไม่ใช่ว่าผ่านไปอีกไม่กี่วันมันจะเหาะเหินเดินอากาศได้ด้วยหรอกนะ

ทุกคนต่างพุ่งเป้าโจมตีไปที่ซอมบี้ตัวนั้น นัยน์ตาเหยียนเฟยเกิดประกายแสงสีเงินฉายขึ้นวาบหนึ่ง เขามองภาพด้านล่างกำแพงด้วยสีหน้าดำทမ်း เมื่อครู่เขาเดินเล่อเกินไป ถ้าไม่มีหลัวชวินระวังหลังคอยคุ้มกันภัยปานนี้เขาคงถูกลูกไฟนั้นซัดเข้าให้แล้ว

เสียงปืนดังขึ้นจากบนกำแพงที่อยู่ไกลออกไปติดกันหลายนัด คล้ายกับว่าดังมาจากฝั่งประตูฐานที่มั่น หลัวชวินไม่แน่ใจว่ามีซอมบี้ที่ใช้พลังพิเศษได้กำลังโจมตีประตูฐานที่มั่นฝั่งนั้นด้วยหรือเปล่า แต่สิ่งสำคัญตอนนี้คือ ต้องรับมือกับซอมบี้ที่อยู่ด้านล่างกำแพงนั้นก่อน คงมีแต่สวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่ามิซอมบี้ที่ใช้พลังพิเศษได้ปะปนอยู่ในนั้นหรือไม่

ดูเหมือนทุกคนจะโชคไม่ค่อยดีเท่าไร แต่ก็ไม่ถึงกับโชคร้ายเกินไปนัก แม้ว่าพวกเขาจะต้องเจอกับซอมบี้ที่มีพลังพิเศษ ทว่าเคราะห์ดีที่ท่ามกลางซอมบี้ฝูงใหญ่มีซอมบี้ที่มีพลังพิเศษแค่ตัวเดียว เมื่อฆ่ามันได้แล้วก็จะกำจัด

¹Parabola คือ เส้นกราฟทางคณิตศาสตร์ ลักษณะเป็นรูปโค้งคล้ายตัว U สมมาตรกัน เป็นได้ทั้งลักษณะโค้งคว่ำและโค้งหงาย

ซอมบี้ตัวอื่นที่เหลือได้ง่ายขึ้นมาก

หัวหน้าหน่วยสั่งให้พวกทหารลงไปชนศพของซอมบี้ที่มีพลังพิเศษ ชาติไปตัวนั้นขึ้นมาก่อน จากนั้นก็ตัดหัวมันแล้วให้ทหารนายหนึ่งห่อส่ง เข้าไปยังค่ายทหารโดยตรง หลังจากที่เบื่องบนได้ดูแล้วจึงจะส่งไปยัง ศูนย์วิจัยเพื่อทำการทดลอง

หลัวจินจินตนาการภาพเหตุการณ์ตอนผู้นำฐานเปิดดูหัวซอมบี้ ตัวนั้น ว่าเหล่าผู้นำจะทำหน้าที่แบบไหน แล้วก็แอบหัวเราะเงิบๆ แต่ ยังไม่ทันได้จินตนาการภาพตลกๆ นั้นจบ ก็ได้ยินเสียงหัวหน้าหน่วย สั่งทหารอีกสองนายให้ไปเอาโล่ปราบจลาจลมา

โล่นี้เป็นอุปกรณ์รักษาความสงบที่ตำรวจติดอาวุธใช้กันมาตั้งแต่ แรกเริ่ม ก่อนหน้านั้นพวกเขาคิดไม่ถึงว่าซอมบี้จะปล่อยพลังพิเศษจากระยะ ไกลได้ ดังนั้นจึงมีติดรถไว้แค่อันเดียว ทว่าตอนนี้มีความเป็นไปได้ว่า จะต้องเผชิญกับภัยคุกคามจากการโจมตีระยะไกล จึงจำเป็นต้องป้องกัน ไว้ก่อน เพราะหากรอให้ถูกซอมบี้ที่อยู่ข้างนอกโจมตีแล้วค่อยป้องกัน ก็จะไม่ทันการณ์

นับว่าทีมย่อยของพวกหลัวจินโชคดีมากที่ค้นพบว่าซอมบี้ที่โจมตี จากระยะไกลใช้พลังพิเศษได้ตั้งแต่เนิ่นๆ ส่วนทหารสองนายที่ขับรถไป ชนโล่ก็ได้กลับมามากถึงสิบอัน

กัวย่งหัวหน้าหน่วยมองโล่ปราบจลาจลที่อยู่บนรถตาโต ก่อนเอ่ย ถามด้วยความแปลกใจ “ทำไมพวกเขาถึงยอมให้พวกนายชนโล่มาเยอะ ขนาดนี้”

พลทหารยิ้มอย่างภาคภูมิใจ “รายงานหัวหน้า ตอนที่พวกเราไปถึง ยังไม่มีใครไปขอเบ็กโล่นี่ครับ ของเหล่านี้ถูกเก็บสำรองไว้ใช้ในฐานที่มั่น และจัดสรรให้กับทีมที่ออกไปปฏิบัติภารกิจข้างนอกไว้แต่แรก แต่ปกติแล้ว ไม่มีใครมาเบ็กโล่พวกนี้ไปใช้เลยครับ พวกผมพูดแต่ไม่กี่คำ ทางค่าย ก็ยอมให้ชนมาเยอะอย่างที่เห็นนี่ล่ะครับ”

พลทหารอีกคนก็ยิ้มกริ่มพูดว่า “ตอนพวกผมออกมาก็เจอคนของ หน่วยลาดตระเวน ดูเหมือนว่าพวกเขาเจอซอมบี้ที่มีพลังพิเศษและโจมตี

จากระยะไกลได้ด้วยเหมือนกัน เลยมารอเบิกโล่พวกนี้เช่นกัน แต่พวกเขา
มาช้ากว่าเราไปหนึ่งก้าวครับ”

ของบางอย่างก็เป็นแบบนี้ ของที่เวลาปกติไม่มีใครถามถึง พอเป็น
ที่ต้องการขึ้นมา คนให้ก็ใจป้ำเป็นธรรมดา โดยไม่ได้วางแผนว่าจะมีคน
มาเบิกก็ครั้งต่อก็ครั้ง แต่ถ้าเป็นของที่มีคนไปขอเบิกกันเรื่อย ๆ พวกเขา
ก็จะกลายเป็นตระหนี่ขึ้นมาผิดปกติ

หน่วยลาดตระเวนที่ทหารทั้งสองเจอไม่ใช่ทีมที่ออกไปรบกับซอมบี้
นอกฐาน เพราะทีมรบได้เตรียมอุปกรณ์ป้องกันพวกนี้ไว้ต่างหากนานแล้ว
ถ้าไม่ได้พังเสียหาย พวกเขาก็จะไม่ไปเบิกเพิ่ม หน่วยลาดตระเวนพวกนั้น
เป็นทีมตรวจตราซึ่งประจำอยู่บนกำแพงฐานที่มั่นชั้นนอก มีหน้าที่ตรวจ
ความเรียบร้อยของกำแพงโดยรอบว่ามีตรงไหนสึกหรือเสียหายหรือไม่
และด้านนอกตรงส่วนไหนมีซอมบี้มาป้วนเปี้ยนบ้างหรือเปล่าเท่านั้น แต่
ไม่ได้รับผิดชอบเรื่องการสู้รบโดยตรง ดังนั้นจึงมีอุปกรณ์ป้องกันไม่มากนัก
ครั้งนี้เดาได้ว่าพวกเขาคงประสบกับสถานการณ์แบบเดียวกับพวกเหยียนเพย
ถึงได้มาขอเบิกโล่พวกนี้

หัวหน้าหน่วยตบ่าลูกน้องหัวแหลมของตนพลางพูดยิ้ม ๆ “เอาละ
พวกนายสองคนฉลาดมาก” จากนั้นก็สั่งให้ลูกน้องแจกโล่ให้คนที่อยู่บน
กำแพงไว้ใช้ป้องกันตัวกันคนละอัน หลังซวินก็ได้รับมาอันหนึ่งเช่นกัน
ถ้าข้างล่างมีซอมบี้โผล่มา เขาก็ใช้โล่นี้ป้องกันตัวเองกับเหยียนเพยให้
ปลอดภัยได้ ไม่ต้องถูกพวกซอมบี้ลอบโจมตีเหมือนอย่างเมื่อครู่อีก

ตอนที่หัวหน้าหน่วยส่งลูกน้องไปชนโล่ป้องกัน ผู้มีพลังพิเศษทั้งสี่
ก็กลับไปพักผ่อนและฟื้นฟูพลังอยู่หลังกำแพง เวลานี้พวกเขามีทั้งโล่ป้องกัน
และสมาชิกทีมคอยคุ้มกัน จึงเริ่มปฏิบัติภารกิจสร้างกำแพงกันต่ออีกครั้ง

เหยียนเพยนั่งตัวตรงยกมือขึ้นบีบแก้มหลังซวิน เขาออกแรงหนักมือ
เล็กน้อย

หลังซวินถูกเหยียนเพยบีบแก้มแบบง ๆ ยังดีที่เขาไม่รู้สึกลีบจึง
คิดว่าอีกฝ่ายหยอกล้อตนเองเล่น แต่กลับไม่รู้ว่แท้จริงเหยียนเพยบีบแก้มเขา
เพราะรู้สึกเสียขวัญที่ถูกหลังซวินช่วยไว้ และยังไม่รู้สึกลีบหงุดหงิดตัวเองที่ไม่ทัน

ได้สังเกตเห็นสถานการณ์ให้เร็วกว่านี้

ในฐานะหัวหน้าครอบครัว แถมยังมีพลังการต่อสู้แข็งแกร่งมากกว่า แต่กลับรู้สึกว่ามียามเยื่อนล่าช้ากว่าคนรัก จึงไม่แปลกที่เหยียนเพยรู้สึก ล้มเหลวและไม่พอใจอยู่ลึก ๆ แม้เวลานี้เขาจะชมอารมณ์หงุดหงิดใจไว้ได้ แต่ความรู้สึกนี้ส่งผลกระทบต่อทำให้เขารู้สึกเสียศักดิ์ศรีอยู่เล็กน้อย ดังนั้นเขา จะไม่ยอมให้มีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นเป็นครั้งที่สองอย่างเด็ดขาด

ในระหว่างที่ผู้มีพลังพิเศษทุกคนพยายามเร่งใช้พลังแปรรูปโลหะ ให้เร็วที่สุดก่อนอย่างสุดความสามารถ สมาชิกทีมคนอื่น ๆ ก็เร่งมือช่วยกัน ขนวัสดุกันอย่างเต็มที่ ส่วนพลทหารที่เหลือก็ช่วยเติมแรงในการกำจัด ซอมบี้และควักเอาคริสตัลมาขึ้นมา

ช่วงเที่ยงวัน รถเสียบึงแล่นมาใกล้กำแพงที่พวกเหยียนเพยรับผิดชอบ กลิ่นหอมของอาหารโซยมา เมื่อได้กลิ่นอบอวล ผู้คนที่ทำงานวิ่งมาตลอด ช่วงเช้าต่างหันไปมองรถคันนั้นกันตาเป็นมัน

“พักเบรกครึ่งชั่วโมง กินอิมแล้วค่อยลุยงานต่อตอนบ่าย!” เมื่อ เห็นว่ารถเสียบึงมาถึงแล้ว หัวหน้าหน่วยที่เหน็ดเหนื่อยมาตลอดช่วงเช้า ไม่ต่างจากคนอื่นก็โบกมือเรียกทุกคนลงจากกำแพง แล้วไปล้างมือเพื่อ กินข้าวเที่ยง

เหยียนเพยกับหลัวซวินหันมาสบตาและกระซิบกระซาบปรึกษากัน เบา ๆ “จะกินด้วยกันกับพวกเขาดีไหม อาหารจะมีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

“คงไม่หอรอกมั้ง เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวันก่อนมาจากภูิชชายอาหาร นอกค่าย ไม่ได้ยินว่าในค่ายทหารก็เกิดเรื่องเหมือนกันสักหน่อย”

“อิม พอเกิดปัญหาเมื่อวันก่อน ทางกองทัพก็น่าจะเพิ่มความเข้มงวด ในการดูแลเรื่องนี้แล้ว”

ในที่สุดทั้งสองก็ลงมติเป็นเอกฉันท์ ตัดสินใจร่วมวงกินข้าวกับ คนในทีม เว้นเสียแต่ว่าทางกองทัพจะเสียดิไปแล้ว ไม่อย่างนั้นก็เป็นไป ไม่ได้เลยที่พวกเขาจะละลายไม่แก้ไขปัญหาย่างรัดกุม ทั้งที่เพิ่งเกิดปัญหา ด้านสุขอนามัยในฐานที่มั่นไป ต่อให้เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวันก่อนจะมีสาเหตุ มาจากอาหารและน้ำดื่มจริงหรือไม่ พวกเขาก็ไม่ควรประมาท

อาหารที่ส่งมามีเพียงหมั้นโถวลูกใหญ่แข็งเป็กสีออกเหลือง ๆ ดูแปลกตาเล็กน้อย และผัดจับฉ่ายหม้อใหญ่ พร้อมด้วยจิ๊กกั่วเขียวผสมข้าวฟ่างน้ำใสแจ๋ว ตักมาช้อนหนึ่งยังมองแทบไม่เห็นเม็ดข้าว ทว่าทุกคนกำลังหิวมากจนตาลาย จึงไม่มีใครออกปากอะไรในช่วงแรก แต่พอกินไปกินมาพวกทหารอาวุโสก็เริ่มเอ่ยปากบ่นพวกทหารพลากิการที่นำอาหารมาส่งว่า “อาหารพวกนี้นับวันยิ่งแยลงเรื่อย ๆ เมนูผัดจับฉ่ายใส่นองไก่อวันนั้นไม่มีเนื้อเลยสักชิ้น ทำไมมันเหลือแต่กระดูกแบบนี้ล่ะ”

พวกทหารพลากิการก็หัวเราะอย่างจวนใจแล้วพูดว่า “ของต้องผัดต้องตุ๋นนาน ๆ แบบนี้ เนื้อมันก็หลุดอยู่ในหม้อนั่นล่ะครับ”

หัวหน้าหน่วย-duty ในยามใหญ่ของตัวเองสองสามทีแล้วเงยหน้าเอ่ยขึ้น “ในยามฉันไม่เห็นมีเนื้อสัตว์สักชนิดเลย ตอนตักแบ่งใส่หม้อพวกนายตักใส่ให้หน่วยอื่นไปหมดแล้วหรือเปล่า”

“จะทำแบบนั้นได้ยังไงล่ะครับ พอทำเสร็จพวกเรากรีบส่งตรงมาที่นี่มีเนื้อมากน้อยเท่าไร พวกผมก็ตักใส่มาหมดเลยครับ”

“พຽงนี้ผากพวกนายช่วยดูให้ที แบ่งเนื้อสัตว์มาให้ทีมพวกฉันเยอะ ๆ หน่อย พวกฉันทำงานต้องใช้แรงเยอะ ถ้าไม่มีแรงสร้างกำแพงแล้วเกิดปัญหาขึ้นมาใครจะรับผิดชอบ” หัวหน้าหน่วยไม่กล้าใช้น้ำเสียงแข็งกระด้างเกินไปนัก เพราะหากอีกฝ่ายไม่พอใจขึ้นมาแล้วแอบเล่นงานด้วยการตักอาหารมาให้พวกเขาบ่อย ๆ จนไม่พอกิน แบบนั้นสู้ให้พวกเขาไปสั่งอาหารที่โรงอาหารในค่ายกินเองเสียยังดีกว่า

“ได้ครับ ๆ พຽงนี้พวกผมจัดการให้ จะพยายามทำของดี ๆ มาให้พวกคุณเยอะ ๆ ครับ” อีกฝ่ายได้แต่พยักหน้ารับปาก รอจนพวกเขากินเสร็จก็เก็บถ้วยชามแล้วขับรถกลับไป

“เริ่มงานกันต่อเถอะ ทำงานเสร็จเร็วจะได้กลับไปพักผ่อนไวหน่อย” ทุกคนกินข้าวเสร็จอย่างรวดเร็ว หลังจากนั่งพักประมาณสิบนาที หัวหน้าหน่วยก็ลุกขึ้นปัดไม้ปัดมือ

แม้ว่าการลงมือทำงานใช้แรงหลังเพิ่งกินอิ่มจะไม่ดีต่อกระเพาะอาหาร ทว่าโชคดีที่ก่อนกินข้าวพวกเขาได้ขนย้ายวัสดุมารอไว้บนกำแพงเรียบร้อยแล้ว

แล้ว ตอนนี่แค่ค่อยๆทยอยทำไปก็พอ

ทุกคนเข้าประจำตำแหน่งของตัวเอง หลัวชวินนำโล่ปราบจลาจลที่ใส่ราวกับกระจกมามากันไว้ข้างหน้าพวกเขาทั้งสอง เพื่อบังสายตาเหล่าซอมบี้ด้านล่างที่มองขึ้นมา เขียนเพยตัดแบ่งโลหะออกมาชิ้นหนึ่งแล้วเปลี่ยนรูปร่างเป็นเส้นเล็ก ๆ ยาว ๆ เคลื่อนลงสู่ด้านล่างอย่างช้า ๆ ราวกับเป็นของเหลว งานในช่วงบ่ายของพวกเขาได้เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง

หลังจากทำงานยุ่งมาทั้งวันจนถึงเวลาประมาณบ่ายสามโมง ทั้งสองก็นั่งรถทหารกลับมาที่ค่ายแล้วขับรถตัวเองกลับไปยังเขตชุมชนที่พักก่อนหน้านี้ช่วงเที่ยงเป็นเวลาที่คนออกมาข้างนอกกันคับคั่ง ต่างจากตอนนี้ที่ไม่มีคนออกมาเดินตามท้องถนนเลย รถราที่สัญจรไปมาตามถนนก็บังตาให้ความรู้สึกเงียบเหงาวังเวงอยู่บ้าง ยิ่งไปกว่านั้น รถที่เดิมเคยจอดไว้เต็มสองข้างทางและมีคนพักอาศัยอยู่ในนั้น เวลานี้เหลือน้อยลงไปมาก หลังจากเกิดเหตุการณ์เมื่อวันก่อน เหล่าคนเร็วร่อนข้างถนนที่เคยยอมใช้ชีวิตในรถดีกว่าไปอยู่ในที่พักอาศัยในเขตฐานที่มั่นชั้นนอกก็พลันเปลี่ยนความคิดกันไปทันที... ในยุควันวสันโลกนั้น ไซ่ว่าที่ไหนมีคนเยอะแล้วที่นั่นจะปลอดภัยเสมอไป

ดูอย่างเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวันก่อนสิ เกิดไวรัสซอมบี้ระบาดกลางฐานที่มั่นชั้นในทำให้มีผู้คนบางส่วนติดเชื่อแล้วยังแพร่ไปสู่คนอื่นอย่างรวดเร็ว ส่วนฐานที่มั่นชั้นนอกล่ะ? ได้ข่าวว่าสะอาดเกลี้ยงเกลา แถมยังไม่มีซอมบี้โผล่มาเลยสักตัว

หลังจากไวรัสซอมบี้ระบาดกลางฐานที่มั่น ยังมีผู้คนจำนวนไม่น้อยถูกลักขโมยและปล้นชิงทรัพย์ อย่างในเขตชุมชนของพวกเขาหลัวชวินก็มีเหตุทำนองนี้เกิดขึ้นด้วยเหมือนกัน ว่ากันว่าเกิดเหตุคล้ายคลึงกันนี้เกือบทุกชุมชน ไม่รู้ว่าในวันนั้นมีผู้หญิงที่อยู่บ้านเพียงลำพังต้องประสบกับเหตุการณ์เลวร้ายพวกนี้กันไปเท่าไร

ในทางกลับกัน ฐานที่มั่นชั้นนอกที่ทุกคนคิดว่าไม่ปลอดภัยมาโดยตลอด เพราะพวกซอมบี้อาจบุกมาทำร้ายได้ทุกเมื่อ ทว่ากลับไม่เกิดอะไรขึ้นเลยสักนิด ผู้คนที่ทำงานอยู่ในเขตฐานที่มั่นชั้นนอก หรือคนที่

ออกไปรวบรวมทรัพยากรและฆ่าขอมบี๊กลับมาจากข้างนอกในวันนั้น ต่างก็พักอยู่ในเขตฐานที่มั่นชั้นนอกอย่างปลอดภัย

เมื่อเทียบกันแล้วเห็นความแตกต่างชัดเจน ก็พลันเปลี่ยนแนวคิดของคนส่วนใหญ่ได้ในทันที ทำให้ผู้ที่เดิมเคยรู้สึกว้าวนที่มั่นชั้นในนั้น มั่นคงปลอดภัยในทุกด้าน ต่างหันเหเปลี่ยนความคิดมองว่าฐานที่มั่นชั้นนอกปลอดภัยมากกว่า ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่เขตชั้นนอกมีที่พักอาศัยเยอะกว่าด้วย จึงทำให้คนที่ปัจจุบันจำต้องพักอยู่กับคนอื่นอย่างแออัดในเขตชั้นใน รีบยื่นเรื่องขอย้ายออกไปอยู่เขตชั้นนอกกันเป็นแถว...การอยู่ร่วมบ้านกับคนอื่นนอกจากทำอะไรไม่สะดวกแล้ว ยังต้องคอยกังวลว่าเพื่อนร่วมบ้าน และเพื่อนบ้านข้างห้องจะจัดห้องขโมยของของตนตอนที่ไม่มีอยู่บ้านอีก โอกาสในการถูกเพื่อนบ้านลักขโมยของนั้นสูงกว่าถูกคนแปลกหน้าบุกมาเสี้ยอีก แล้วจะอยู่รอดอะไรเล่า

ด้วยเหตุนี้ เมื่อหลังจวนกับเหยียนเพยกลับมาก็เห็นผู้คนกำลังขนข้าวของเตรียมย้ายที่อยู่กันเป็นโขยงพอดี ตรงข้ามกับถนนหนทางสะอาดตาที่เห็นเมื่อครู่แบบเทียบไม่ติด

ในบางเขตชุมชนและทางแยกบางแห่งเคลื่อนกลาดไปด้วยข้าวของจีปาระ เศษแก้วเศษกระจกและสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะบางส่วนที่แตกหักชำรุด ของเหล่านั้นส่วนใหญ่ได้รับความเสียหายจากเหตุโศกาสห วุ่นวายเมื่อช่วงสองวันก่อน บางแห่งทิ้งคราบเลือดแห่งกรังปรากฏให้เห็นอยู่เป็นกองๆ ไม่ต่างจากบริเวณประตูเขตชุมชนหงจิง

ดูเหมือนว่าร่องรอยที่จางชู่เคยฆ่าคนตายก่อนหน้าก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน แค่มิขนาดพื้นที่ต่างกันเท่านั้น ทุกวันนี้ข้าวปีศาจฆ่าคนตายก็ได้เงียบหายไปจากฐานที่มั่นนานแล้ว แต่พวกเขากลับมาคิดด้วยความข้องใจสงสัยแทนว่าขอมบี๊เหล่านั้นมีคนจงใจสร้างขึ้น และจุดประสงค์ของคนพวกนั้นก็ก่อกำจัดผู้คนในฐานที่มั่น ที่ยิ่งกว่าคือมีคนซึ่มโนแอบซุบซิบคุยกันว่าขอมบี๊ในตอนนี้อฉลาดขึ้นมาก ดังนั้นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้เป็นผลมาจากแผนการของพวกมัน

หลังจวนกับเหยียนเพยขับรถกลับมาถึงด้านล่างตึกที่พักของตัวเอง

จากนั้นก็พากันเดินขึ้นบันไดทีละชั้นด้วยความเหนื่อยล้า ในตึกเจียบสังกัดไม่ต่างจากข้างนอก เวลานี้ไม่มีเสียงอื่นใดให้ได้ยินเลย แม้ว่าจะมีคนอยู่บ้าน แถมยังเป็นช่วงกลางวัน จึงยิ่งดูเจียบเหงาวังเวงเข้าไปอีก

ทั้งสองลากสังขารที่แสนอ่อนล้าขึ้นมาถึงชั้นลิบหก พอเปิดประตูบ้านออก เจ้าตัวเล็กก็กระโจนเข้ามาต้อนรับอย่างกระตือรือร้น สุนัขตัวใหญ่ประมาณครึ่งหนึ่งของสุนัขที่โตเต็มวัยใช้สองขาหน้าไผ่ตะกายเข้าหาอ้อมอกหลัวซวิน อึ้งเท่าเจ้าตัวเล็กจอมซนเหยียบลบบนกระดุกสะโพกที่นำสงสารของหลัวซวิน เมื่อความเจ็บแปล็บเล่นงานเข้าแบบกะทันหันทำเอาเขาถึงกับตัวอ่อ และเป็นจังหวะเดียวกับที่หัวเจ้าตัวเล็กกระแทกเข้ากับบริเวณปอดของเขาพอดี

หลัวซวินไอแค้นๆ ก่อนดันหัวเจ้าสุนัขไฮเปอร์ออกไป แล้วพาสังขารที่เหลือเรียวแรงเพียงครึ่งไปทิ้งตัวนอนแก้งตายอยู่บนโซฟา

เมื่อเหยียนเพยปิดประตูเรียบร้อยแล้ว ก็โน้มตัวเข้ามาดิ่งหลัวซวินให้ลุกขึ้น “ไป ขึ้นไปนอนข้างบนกัน”

“ฉันแค่จะพักสักแป๊บ เพราะเดี๋ยวยังต้องไปทาสีผนังห้องข้างๆ อีก”

“นอนก่อนเถอะ ตื่นแล้วค่อยไปช่วยกันทำ” ปริมาณงานวันนี้เยอะกว่าปกติอย่างเห็นได้ชัด ถ้าตอนบ่ายนี้พวกเขาไม่นอนพักผ่อนเอาแรงสักريب มีหวังพุงนี้คงตึงไม่ไหวแน่ ตอนนี้นำพลังจิตของเหยียนเพยอ่อนลงอีกครั้ง แต่ยั้งดีที่ก่อนหน้านี้เขาค่อยๆ เพิ่มการออกกำลังกายให้มากขึ้นมาระยะหนึ่งแล้ว ดังนั้นวันนี้ถ้าได้พักสักเดี๋ยว พลังก็น่าจะปรับตัวฟื้นคืนได้เองอย่างช้าๆ

เมื่อหลัวซวินคิดทบทวนแล้วเห็นพ้องต้องกัน เขาจึงลุกขึ้นเดินตามหลังเหยียนเพยขึ้นไปบนชั้นลอย

เจ้าตัวเล็กกระดิกหางมองส่งเจ้านายทั้งสองเดินขึ้นบันไดไป มันเอียงคอมองอยู่กับที่สักพักก่อนจะหันหลังวิ่งไปหน้าตู้กระจกตรงระเบียงเพื่อสานสัมพันธ์กับเหล่านกกระทาตัวน้อยพวกนั้นต่อ

หลัวชวินกับเหยียนเพยหลบยาวไปจนถึงหกโมงเย็น หลังตื่นขึ้นแม้ยังเพลียอยู่บ้าง แต่ก็ฟื้นคืนพลังกำลังกลับมาไม่น้อย ทางด้านหลัวชวินก็รีบเข้าครัวเพื่อลงมือทำอาหารมื้อเย็น

หลัวชวินหยิบหมูตากแห้งที่แขวนไว้กับเพดานลงมาหั่นใช้เพียงส่วนหนึ่ง แล้วถึงจะนำที่เหลือแขวนกลับไป บนพื้นอีกด้านของห้องครัวมีโถผักดองทั้งแบบธรรมดาและแบบดองซีอิ๊วตั้งอยู่ หลัวชวินจึงหยิบถั้วผักยาวดอง หัวไชเท้าดอง และพริกหยวกเขียวดองมาล้างทำความสะอาด แล้วหั่นเป็นลูกเต๋าเล็ก ๆ จากนั้นก็นำหมูตากแห้งมาล้างให้สะอาดแล้วหั่นเป็นชิ้น อีกเดี๋ยวจะผัดกับกระเทียมผาน เท่านั้นก็เสร็จแล้ว ทว่ากับข้าวจานนี้รสชาติค่อนข้างจัดจ้าน ดังนั้นเขาจึงตั้งใจจะไปเด็ดผักกาดกวางตุ้งจากระเบียงมาผัดอีกจาน แค่นี้ก็พอสำหรับสองคนกินเป็นมื้อเย็นแล้ว

“เอ๊ะ ทำไมดูเหมือนผักกาดหอมไม่ค่อยโตเลยล่ะ” หลัวชวินที่เดินไปเด็ดผักตรงระเบียงมองดูชั้นผักแถวล่างสุดด้วยความแปลกใจ ทั้งที่เป็นผักใบเขียวแท้ ๆ แต่ดูถูกย่ำที่อยู่ข้างกันสิ โตดีเสียจริง ใบยาวเขียวสดเต็มแผง แล้วทำไมผักกาดหอมที่อยู่แถวล่างสุดถึงได้มีใบน้อยนักเล่า

หลัวชวินย่นคิ้ว เด็ดผักสดเดินไปใส่อ่างล้างในครัว จากนั้นก็หันหลังเดินขึ้นชั้นบนเพื่อไปหยิบอุปกรณ์ยอดอัจฉริยะที่ไม่ได้ใช้มานาน ไทโรคัพพ์มือถือนั่นเอง

เมื่อกลับไปตระเบียงชั้นหนึ่ง หลัวชวินก็ถ่ายรูปผักชิ้นล่างสุดเก็บไว้ก่อนลุกขึ้นหันกลับเข้าห้องครัวเพื่อทำอาหารต่อ เวลานี้เหยียนเพยไม่ได้อยู่ห้องนี้ ฟังเสียงดูเหมือนว่าเขากำลังทำงานง่วนอยู่ในห้อง 1603 ซ้ำ ๆ หลัวชวินเก็บความสงสัยนี้ไว้ในใจ แล้วเร่งมือทำกับข้าวมื้อเย็น เพราะทั้งสองกะว่าจะหาสี่ผงห้องถัดไปให้เสร็จก่อนนอนคืนนี้!

กลิ่นกระเทียมหอมหวานโชยฟุ้ง หมูตากแห้งผัดกับน้ำมันแล้วยิ่งเรียกน้ำมันจากเนื้อหมูซึมออกมา ใช้เวลาไม่นานชิ้นหมูก็เป็นเงามันวาวส่งกลิ่นหอมอบอวลไปทั่วห้องครัว จากนั้นก็เทสารพัดผักดองหลากสีหั่นเต๋าส่งกระทะร้อน ๆ กลิ่นเปรี้ยว ๆ เผ็ด ๆ โชยกรุ่น หอมฉุยยั่วชวนชวนให้พ่อครัวอย่างหลัวชวินถึงกับน้ำลายสอไปด้วย แม้อ่อนเพิ่งตื่นจะยังไม่รู้สึกหิว แต่พอ

ได้กลิ่นกับข้าวหอมๆ น້าย่อยในกระเพาะก็เริ่มทำงาน

ส่วนผักกาดขวางตั้งยิ่งจัดการง่าย ใส่กระทะพัดไฟแรง ปุงรอส พอสุกก็ตักขึ้นได้แล้ว ผักบางชนิดรสชาติยิ่งกรอบยิ่งอร่อยจึงไม่จำเป็นต้องผัดนาน

กับข้าวทั้งสองอย่างเสร็จในเวลาอันรวดเร็ว เพิ่มด้วยซุบไข่มะเขือเทศ ที่ทำจากมะเขือเทศหั่นชิ้นใหญ่ซึ่งเขาแบ่งใส่ห่อเล็ก ๆ เก็บอยู่ในตู้แช่แข็งไว้ นำออกมาอุ่นกินกับข้าวสวยร้อน ๆ หลัวชวินยกอาหารแต่ละอย่างไปตั้งบนโต๊ะในห้องรับแขกเสร็จแล้วก็เดินไปเปิดประตูสี่ตำบานใหญ่ที่กั้นกลางระหว่างห้องห้อง “อาหารพร้อมแล้ว”

เหยียนเฟยที่กำลังทาสีผนังอยู่เลิกคิ้วขึ้นแล้ววางลูกกลิ้งทาสีในมือลง “เร็วดีจัง” แม้ว่าเขาจะชินกับความรวดเร็วในการปรุงอาหารของหลัวชวินแล้วก็ตาม แต่ก็ยังรู้สึกว่วันนี้หลัวชวินทำกับข้าวเสร็จเร็วกว่าปกติ

“ยังมีห้องที่ยังไม่ได้ทาสีนี่นา” หลัวชวินจึงรู้สึกรีบร้อนอยู่บ้าง โชคดีที่อาหารเหล่านี้ทำง่ายมาก ในยุควันสิ้นโลก ใครจะมีเวลาดำมาทำอาหารที่ต้องแสดงฝีมือสุดพิเศษกัน

ทั้งสองนั่งกินหมูตากแห้งผัดผักดองกับข้าวสวยสองถ้วยโตๆ ส่วนผัดผักกาดขวางตั้งและซุบไข่มะเขือเทศก็กินกันเกลี้ยงแทบเสียวหลังกินเสร็จพวกเขาทั้งสองก็ช่วยกันเก็บล้างอย่างว่องไว แล้วไปลงมือทาสีห้องข้างๆ กันต่อ แม้ว่าทั้งคู่จะไม่เคยทำงานทาสีผนังมาก่อน แต่โชคดีที่พวกเขาเคยเห็นขั้นตอนต่างๆ จากพวก “หนูทดลอง” ห้องฝั่งตรงข้ามอย่างละเอียดชัดเจน หลังจากลองลงมือทำดู ไม่นานก็สามารถทำได้อย่างคล่องแคล่วแล้ว

หลัวชวินและเหยียนเฟยทาสีอยู่ในบ้าน การนอนกลางวันช่วยให้พลังกายและความสดชื่นของพวกเขาฟื้นคืน ส่วนอาหารมื้อเย็นก็ช่วยเสริมพลังกำลังและความมึด ทำให้พวกเขาทำงานจนลืมเวลาไปเลย กระทั่งได้ยินเสียงประตูใหญ่ดังมาจากข้างนอก ถึงได้รู้ตัวและรีบเปิดประตูออกไปรีบเพื่อนบ้าน

พวกหลัวชวินเหยียนเฟยเดินลากขาที่เมื่อยล้ากลับมา คนที่เดินรั้งท้ายสุดคือหวังตัวที่ล้อมหน้าล้อมหลังเอาใจจางซู่อยู่ข้างๆ ครั้นเห็นหลัวชวินกับ

เหยียนเพยเปิดประตูออกมา หวังตัวก็รีบวิ่งเข้าไปหา “พี่เหยียนๆ พวกผมหาวัสดุมาได้แล้วครับ จะชนกลับมาพุงนี้”

เหยียนเพยชะงักไปเล็กน้อย เขารู้ว่าอีกฝ่ายพูดถึงวัสดุโลหะ จึงพยักหน้าและพูดว่า “ช่วงนี้พวกฉันต้องเพิ่มเวลาทำงานนานขึ้นนะ พวกนายชนวัสดุมาได้ตรงโถงทางเดินก่อน ถ้าที่บ้านไม่มีงานด่วนอะไร รอให้พวกฉันทำงานให้เสร็จแล้วช่วงเย็นจะมาทอยทำห้องให้พวกนาย”

หวังตัวรีบพยักหน้ารัวๆ “ไม่มีปัญหาครับ พี่วางเมื่อไรก็เมื่อนั้น ข้าหน้อยก็ไม่ใช่ไร ถึงยังงี้ตอนนี้พวกเรา ก็ยังไม่มียุทธการอยู่ดี”

หลี่เถี่ยวที่อยู่ด้านหลังพูดเสริมอีกประโยค “ช่วงนี้พวกเรางานยุ่งสุดๆ ว่างรอหลังจากงานเข้าที่เข้าทาง และจัดทำข้อมูลที่เป็นประจำระบบแล้ว พวกเราก็จะมีเวลามากขึ้น”

จางซู่ยกมือขึ้นปิดปากท้าว เขาเดินมาถึงหน้าห้อง 1602 และกำลังจะเปิดประตู ทว่าเพิ่งเสียบกุญแจเข้ารัฐ ยังไม่ทันบิดไขก็พลลั่นพังกจนหัวเกือบโขกประตูเหล็ก...เป็นเพราะโรงพยาบาลช่วงสองวันมานี้แออัดไปด้วยพวกคนไข้ที่สมควรตายจากการก่อเรื่องราววุ่นวายไม่เป็นเรื่อง ทำเอาวันนี้เขาเหนื่อยแทบตาย

หวังตัวรีบขยับขึ้นหน้าไปประคองภรรยาหน้าสวยผู้ราวกับสาวน้อยแสนบอบบางของตัวเอง เขาเปิดประตูพร้อมกับหันไปยิ้มแฉ่งให้เหยียนเพยกับหลัวซวิน จากนั้นก็พุงราชินีสุดที่รักของตนเข้าไปพักผ่อน

พวกหลี่เถี่ยวสี่คนกลับหัวเราะอยู่ข้างหลังนานสองนาน รอจนกระทั่งทั้งคู่เข้าห้องไป พวกเขาจึงค่อยดีขึ้นเล็กน้อย อู๋ซินนี่ก็เรื่องหนึ่งขึ้นได้จึงรีบเดินไปบอกหลัวซวินกับเหยียนเพยว่า “เกือบลืมนอกเลย เมื่อวานตอนพวกผมกลับมา มีคนใช้พลังพิเศษกักกันอยู่ในเขตชุมชน พวกผมเกือบพลอยโดนลูกหลงไปด้วย โชคดีที่พลังพิเศษของพี่จางขวางไว้ ลูกพี่ใหญ่ของคนกลุ่มนั้นเลยคิดจะตั้งตัวพี่จางเข้าแก๊ง แต่พี่จางไม่สนใจ...”

เหยียนเพยถามขึ้นด้วยความประหลาดใจ “คิดจะตั้งจางซู่เข้าแก๊ง? แก๊งของผู้มีพลังพิเศษนั้นหรือ”

หลี่เถี่ยวรีบพยักหน้าหงิกๆ แล้วยื่นหน้าเข้ามาพูดว่า “ใช่พี่ เมื่อวาน

มีคนสองกลุ่มสู้กันอยู่ตรงลานโล่ง หัวหน้าแก๊งของทั้งสองฝ่ายต่างเป็นผู้มีพลังพิเศษกันทั้งคู่ คนหนึ่งเป็นผู้มีพลังพิเศษธาตุไฟ ส่วนอีกคนเป็นผู้มีพลังพิเศษธาตุสายฟ้า คนที่อยากดิ่งที่จางของเราไปคือผู้มีพลังพิเศษธาตุสายฟ้าคนนั้น ดูเหมือนว่าแก๊งของพวกเขาจะชื่อว่าแก๊งเคออส”

ครั้นหลังซวินได้ยืนแบบนั้นก็ถึงกับสอ้านน้ำลายตัวเอง เขาก้มหน้าไอสองสามที ซาดิก่อนรองหัวหน้าแก๊งไฟเออร์ก็ถูกลูกไฟใหญ่ของแก๊งเคออสดิ่งไปเป็นพวกไม่ใช่เธอ นี่มันเรื่องอะไรกัน หรือความจริงชาติที่แล้วแก๊งเคออสดิ่งจางซู่ไปเป็นพวกก่อน แต่ตอนหลังไม่รู้ว่แท้จริงแล้วเกิดอะไรขึ้นถึงทำให้จางซู่ย้ายไปขอพึ่งพาฝ่ายศัตรูคู่อาฆาตของแก๊งเคออส จนกลายเป็นรองหัวหน้าแก๊งไฟเออร์ไปเสียได้

เดี๋ยวก่อนนะ ลูกไฟใหญ่ของแก๊งที่ปะทะกับแก๊งเคออสเมื่อวานนี้เป็นผู้มีพลังพิเศษธาตุไฟด้วยเหมือนกันไม่ใช่เธอ จะใช่แก๊งไฟเออร์ในตำนานหรือเปล่านะ หรือว่พวกเขาเริ่มเขม่นกันตั้งแต่เพิ่งเกิดวันสิ้นโลกได้ไม่นาน

หลังซวินเค้นสมองครุ่นคิดอย่างบ้าคลั่ง ในสมองเขาเติมไปด้วยเรื่องราวความรักและความแค้นที่ยากจะอธิบายของทั้งสองแก๊งที่เกิดขึ้นเมื่อชาติที่แล้ว แต่สิ่งที่เขาคิดไม่ถึงก็คือ สองแก๊งนี้ไม่ได้เพิ่งเริ่มเป็นศัตรูกันตอนหลังวันสิ้นโลก แต่สองฝ่ายมีจุดยืนที่ต่างกันนับตั้งแต่ก่อนวันสิ้นโลกแล้ว ซึ่งทั้งคู่ต่างคิดหาสารพัดวิธีมาเล่นงานฝ่ายตรงข้ามให้ตายกันไปข้างแบบไม่เว้นวัน

บทที่

73

ถูกใจกรรม

หวัดตัว นายมีแหวจะได้อวมทวมกเฮียว¹แล้วละ ฐัตัวหรือเปล่า

เขียนเพยลูปหลังให้ลัวชวิน จนเมื่อเห็นลัวชวินหายไ้อแล้ว จึงหันไปพูดกับคนอื่น ๆ “มีผู้มีพลังพิเศษอยากดึงจางซูไปเป็นพวกก็เป็นเรื่องปกติ เพราะเขามีพลังพิเศษที่แข็งแกร่งมาก” แข็งแกร่งถึงขั้นที่เขียนเพยคิดว่า การให้จางซูไปเป็นหมอทำงานอยู่ในโรงพยาบาลเฉยๆ ออกจะเสียของไปสักหน่อย น่าจะส่งไปสู้กับพวกซอมบี้ให้คุ้มค่ากับพลังพิเศษที่เขามี แต่น่าเสียดาย เพราะตัวเขียนเพยเองก็คร้านจะออกไปรวบรวมทรัพยากรหรือสู้กับซอมบี้อะไรพวกนี้ ดังนั้นเชื่อว่าเขาจะไม่เข้าใจความรู้สึกอัดอั้นที่จางซูเจอในโรงพยาบาล

ครั้นพูดถึงเรื่องนี้ พวกल्लीเถี่ยต่างยิ้มกว้างหน้าบานพร้อมกันโดยไม่ได้ตั้งใจ เหวเจียนคุนงยหน้าขึ้นพูดอย่างภาคภูมิใจ “พี่จางบอกว่าชื่อทีมของพวกเราฟังดูไม่เลว แถมปณิธานก็ยังมีดีมาก พี่จางเขาชอบอีกอย่าง ตอนนี้เขาเป็นสมาชิกทีมเราแล้วด้วย”

เขียนเพยนิ่งเงียบไปสักพัก พลันฉุกใจคิดถึงประเด็นเรื่อง“ทีมของพวกเรา”ขึ้นมา ทีมอะไร เขาลืมเรื่องนี้ไปนานแล้วถึงขั้นต้องปิดฝุ่นความ

¹หมายถึง ถูกอวมเขา

ทรงจำ ก่อนนึกขึ้นมาได้ว่า ดูเหมือนพวกหล่เถี่ยเหมารวมว่าเขากับหลัวซวิน เป็นสมาชิกทีมนั้นจริง ๆ...

“ใช่ที่ ทีมโอตาคุฟังดูเป็นกันเองดี”

ใช่... ทีมโอตาคุนี่แหละ

เหยียนเพยครุ่นคิดเสียบ ๆ ครุ่นหนึ่ง ที่จริงใช้ชื่อทีมว่าโอตาคุก็ไม่เลว ช่วงยุควันสิ้นโลกได้แต่ขลุ่ยตัวอยู่ในฐานที่มั่น ช่วยเมียปลุกผักทาสี อยู่กับบ้าน แม้ดูเหมือนไม่ใช่คำว่าทะเลเหาะเหายานอะไร แต่ก่อนวันสิ้นโลกเขา เคยไขว่คว้ามาหมดแล้ว พอมาตอนนี้ได้ใช้ชีวิตในยุควันสิ้นโลกอย่างสงบสุข แบบนี้ก็นับว่าไม่เลวแล้ว หรือถ้าอึดอันขึ้นมาจากจริง ๆ ก็สามารถขอออกไปกำจัด ซอมบี้เก็บคริสตัลที่ประตูฐานที่มั่นระบายอารมณ์สักกรอบก็ได้

หากลี้ซัดจ้งหะความภูมิใจของหล่เถี่ย เขาอธิบายให้เหยียนเพย กับหลัวซวินฟังด้วยความร้อใจ “คนพวกนั้นยังบอกอีกว่า พวกเขารู้วิธี เพิ่มขึ้นพลัง ถ้าพวกเขาเอาเรื่องนี้มาหลอกล่อ...” อายว่าแต่จางซู่เลย ต่อให้เป็นเหยียนเพยก็อาจสันคลอนหัวไหวได้เหมือนกัน

จริงลี้ ยังมีเรื่องนี้อีกนี่ พวกเขาปรึกษากันว่าประเด็นสำคัญคือต้อง บอกให้เหยียนเพยรู้เรื่องนี้ไม่ใช่เธอ ในทีมพวกเขา มีเพียงเหยียนเพยกับ จางซู่เท่านั้นที่เป็นผู้มีพลังพิเศษ ถ้าสองคนนี้ถูกดึงตัวไปอยู่ที่ทีมอื่นขึ้นมา พวกเขาที่เหลือจะทะเลาะทะเลาะกัน ดั่งนั้นวิธีที่ดีที่สุดในตอนนั้นก็คือ ต้อง ส่งข่าวให้สมาชิกในทีมของพวกตนรู้เรื่องนี้ เพื่อป้องกันไม่ให้แก๊งอื่นมา หลอกล่อฉกตัวสองคนนี้ได้!

เหยียนเพยเลิกคิ้วขึ้นสูง “เพิ่มขึ้นพลังงั้นหรือ ฉันรู้เรื่องนี้แล้ว”

“หา!” ทั้งสี่คนมองเหยียนเพยด้วยความตกตะลึง เหยียนเพยรู้ว่า ต้องเพิ่มขึ้นพลังอย่างไร หรือรู้ว่ามี้แก๊งที่รู้วิธีเพิ่มขึ้นพลังได้กัน

เหยียนเพยขมวดคิ้วพลงลูบคางครุ่นคิดก่อนจะพูดว่า “ก่อนหน้านั้น ฉันงานยุ่งมากไปหน่อย เลยลืมบอกให้จางซู่รู้เรื่องนี้ ไว้คราวหน้ามีเวลาว่าง ฉันจะบอกเขาเอง”

ตอนนี้เหยียนเพยสามารถสรุปหลักได้บ้างแล้ว การเพิ่มขึ้นพลังที่มี ประสิทธิภาพมากที่สุดมีสองวิธี วิธีแรกคือ พักผ่อนให้เต็มที่หลังจาก

ใช้พลังพิเศษจนหมดเกลี้ยง แล้วพลังนั้นก็ฟื้นคืนได้เอง วิธีที่สองคือ การดูดซับคริสตัลเพื่อเพิ่มพลัง

เขาสงสัยว่าวิธี ‘เพิ่มขึ้นพลัง’ ที่หัวหน้าแก๊งเคออสคนนั้นพูดน่าจะหมายถึงการดูดซับคริสตัล แต่นี่ไม่ใช่ความลับเสียหน่อย ทางกองทัพก็ใช้วิธีนี้มานานแล้ว ไม่แน่ต่อให้เขาไม่บอก จางซูก็น่าจะเคยได้ยินคนอื่นพูดเรื่องนี้กันมาบ้าง ดังนั้นเขาถึงไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้มาตลอด...เพราะปกติเวลาพูดคุยกับพวกที่ลี้ภัยเรื่องพวกนี้ไม่ใช่ประเด็นสำคัญ ก็ใครใช้ให้บนชั้นนี้มีแค่เขากับจางซูที่เป็นผู้มีพลังพิเศษแค่สองคนเท่านั้นล่ะ

ส่วนจางซู จะมีสักกี่ครั้งที่หมอนั้นพูดคุยกับคนอื่นดี ๆ แถมในหัวสมองเขาก็มีแต่ความคิดแปลก ๆ เขียนเพยแสดงออกอย่างชัดเจนว่า ไม่อยากก้าวล่วงความคิดของจางซู และขี้เกียจเปลืองสมองคิดหาวิธีที่จะเปลี่ยนแปลงความคิดของจางซูด้วย

หลังจากกลับมาที่ห้อง หลัวชวินกับเขียนเพยก็ลงมือทำงานกันต่อ งานทาสีผนังคืบหน้าเร็วมาก ตั้งแต่เริ่มลงมือทาสีหลังจากที่พวกเขากินข้าวเสร็จจนถึงตอนนี้เหลือแค่ห้องนอนสองห้องเท่านั้น

พอทาสีห้องสุดท้ายเสร็จสมบูรณ์แล้ว ทั้งสองถอนหายใจเฮือกใหญ่ด้วยความโล่งอกกลางหันมาสบตากันด้วยรอยยิ้ม จากนั้นก็เปิดประตูหน้าต่างทิ้งไว้เพื่อให้สีแห้ง

เมื่อหน้าต่างมีรั้วเหล็กตัดพิเศษของเขียนเพย ต่อให้โจรอยากงัดเข้ามาก็เชื่อว่าทำได้ง่าย ๆ พวกเขาเลยกลับห้องพักผ่อนได้อย่างสบายใจ

“ฟรุ้งนี่ห้องพวกจางซูจะขนวัสดุติดตั้งระบบทำความร้อนใต้พื้นมาแล้ว นายจะจัดการพื้นห้องให้พวกเขาเลยหรือเปล่า” หลังอาบน้ำแปรงฟันกลับขึ้นมาบนห้องนอน หลัวชวินยังนอนไม่หลับในทันที เขาพิงไหล่เขียนเพยมองดูอีกฝ่ายใช้พลังแปรสภาพลูกเหล็กขนาดยักษ์

“อืม ทำห้องให้พวกเขาก่อน คราวก่อนนายบอกว่ามีบางจุดที่ต้องปรับแก้ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นไม่ใช่หรือ อย่างนั้นก็ลองทดสอบกับห้องพวกเขาก่อนไปเลย” เขียนเพยพูดด้วยท่าที่สบาย ๆ ไร้ความอึดอัดกดดัน การไปช่วยทำห้องให้คนอื่นก็คือการฝึกฝนฝีมือเพื่อมาทำห้องของพวกเขาเอง

ไม่ได้ทำไปอย่างสุญเปล่า ไว้รอให้ติดตั้งระบบทำความร้อนใต้พื้นในห้อง หลี่เถี่ยและจางซูเสีจแล้วทั้งสองห้อง พวกหลัวชวินก็สามารถเลือกวิธีที่ดีที่สุดแล้วนำมาปรับใช้กับห้องของพวกเขาได้

หลัวชวินอดหัวเราะคิกคักออกมาไม่ได้ หลังจากหัวเราะแล้วเขาก็พยักหน้าและพูดอย่างจริงจังว่า “ตามที่พวกหลี่เถี่ยบอกว่า ระบบทำความร้อนในห้องของพวกเขาร้อนช้าและกินไฟมาก คราวนี้หลังจากฉันลองปรับแก้กับห้องจางซูแล้วค่อยมาดูกันว่าแผนการปรับปรุงแบบนี้ น่าจะดีที่สุด” หลัวชวินยอมรับฟังคำแนะนำของคนรักและแสดงการสนับสนุนอย่างไ้แรงกดดันใด ๆ

เย็นวันต่อมา จางซูกลับบ้านเร็วกว่าปกติ โดยขับรถบรรทุกขนวัสดุโลหะหลายชนิดมาเต็มคันรถ

ครั้นหลัวชวินลงไปปรับจางซูที่ได้ตักเห็นแล้วถึงกับทางตากระตุก เขาถึงกับต้องขอคำชี้แนะจากอีกฝ่าย “ขอโทษนะ... นายไปหาเหล็กตั้งมากมายขนาดนี้มาได้ยังไงเธอ” เหล็กพวกนี้เพียงพอให้เหยียนเฟยกับผู้มีพลังพิเศษธาตุโลหะอีกคนใช้สร้างกำแพงสูงเสียดฟ้าได้สบายเลย

จางซูยิ้มจนดวงตาดอกท้อหยักโค้งขึ้น รอยยิ้มแพรวพราวชวนให้คนมองต้องขมลูกซู้ เขายกนิ้วชี้ไปทางรถบรรทุกขนาดเล็กที่อยู่ข้างหลัง “มีคนใช้รายหนึ่งให้ฉันมา” พูดจบก็ยกคิ้วหัวตาเป็นนัย ๆ “นายคงเข้าใจได้ล่ะว่า เป็นคน - ไซ้ - ผู้ - หญิง”

“...ผู้หญิงคนไหนที่ตาบอดถึงขั้นยอมให้วัสดุที่หายากกับนายมาเต็มคันรถขนาดนี้” หลัวชวินรู้สึกได้ว่าหน้าหน้าตัวเองกำลังกระตุก ผู้หญิงคนนั้นต้องตาบอดแน่ ๆ เธอจะรู้ตัวไหมว่าได้มอบโลหะที่เป็นของขาดแคลนหายากมากให้กับเกย์คนหนึ่ง แถมเป็นเคะหน้าสวยอีกต่างหาก ต่อให้เธอนอนทอดกายให้เขาคนเดียว ส่วนนั้นของเคะราชินีคนนี้ก็ไม่มีทางแข่งขันที่ตัวได้หรอก

จางซูผายมือยกไหล่ “ดูเหมือนพ่อของเธอจะรับผิดชอบเรื่องจัดสรรวัสดุที่เก็บรวบรวมกลับมาได้ แล้วเธอได้ข่าวว่าฉันกำลังตามหาวัสดุโลหะเพื่อมาทำห้อง ก็เลยให้เหล็กฉันมาคันรถหนึ่ง” หลังพูดจบเขาก็ถอนหายใจ

เอือกใหญ่ “สาวสวยเนี่ยเป็นเพื่อนที่ดีจริงๆเลย”

“หา สาวสวย?” จะโทษหลัวชวินที่นึกว่าตัวเองฟังผิดไม่ได้หรอก ต่อให้บนโลกนี้มีสาวสวยใจป้ำสักแคไหน แต่ภายใต้สถานการณ์แบบนี้ จะมีแม่บุญทุ่มกล้าเอาวัสดุโลหะที่ปัจจุบันเป็นของหายากมากในฐานที่มันมายกให้คนที่เพิ่งรู้จักกันได้ไม่นานแบบนี้ด้วยหรือ

จางชู่ยกคิ้วและยิ้มอย่างมีความหมายลึกซึ้งให้หลัวชวิน “นายได้ยิน ไม่ผิดหรอก ไม่ต้องปฏิเสธในสิ่งที่ตัวเองได้ยินด้วย” พูดจบก็หันหลังเดินไปข้างรถ แล้วใช้วงแหวนพายุไล่ตะเพิดคนที่มาแอบด้อมๆ มองๆ อยากรู้ว่าในรถบรรทุกขนของอะไรมา เพราะคิดอยากจะทำจิ้งหะจกถวายพวกนั้นปลิวไปไกลสามเมตร!

แม้หลัวชวินอยากซักถามจางชู่ต่อว่าเขาเสนอเงื่อนไขอะไรให้อีกฝ่ายกันแน่ จึงทำให้ผู้หญิงคนนั้นยอมยกของล้ำค่าให้เขาฟรีๆ แถมยังให้เยอะแบบนี้ ซึ่งตัวหลัวชวินเองก็ อะแฮ่ม ชอบผู้ชายเหมือนกัน...ไม่แนบงที่ เขาอาจหาประโยชน์จากข้อนี้ได้บ้าง แต่เมื่อสองนึกถึงสถานการณ์น่าสยงที่อาจเกิดขึ้น อาจต้องเปิดเผยความลับส่วนตัวหรือถึงขั้นจำต้องเอาตัวเข้าแลก เมื่อคิดได้แบบนี้ หลัวชวินก็ตัดสินใจอย่างแน่วแน่ว่าจะดำเนินชีวิตตามเส้นทางแห่งความซื่อสัตย์ต่อไปดีกว่า

เหยียนเฟยเดินขึ้นลงตึกสิบหกชั้นรอบแล้วรอบเล่าด้วยสีหน้าอารมณ์ไม่สู้ดีนัก ช่วยไม่ได้ ใครให้บนชั้นสิบหกมีแค่เขาที่เป็นผู้มีพลังพิเศษธาตุโลหะเพียงคนเดียวกัน ถึงอย่างไรการให้เขาชนวัสดุโลหะทั้งกองย่อมง่ายและเร็วกว่าให้คนอื่นค่อยๆ ชนทีละชิ้นสองชิ้นเป็นไหนๆ

เหยียนเฟยควบคุมโลหะให้ลอยกลางอากาศขึ้นไปถึงชั้นสิบหกได้ก็จริง ทว่าเรื่องที่น่าเศร้าคือ เพื่อนสนิทของจางชู่เจ๊งเงินไป วัสดุโลหะที่จางชู่ได้มามีปริมาณเยอะมาก เหยียนเฟยไม่สามารถขนขึ้นมากองบนโถงทางเดินได้หมดในรอบเดียว ดังนั้นเขาจึงต้องชนโลหะหลายรอบกว่าจะหมดทั้งคันรถ และทำให้งานของเขาเริ่มได้ช้ากว่าที่คิด

ทางด้านหลัวชวินกับจางชู่อยู่เฝ้ารถที่ได้ดีก็ พร้อมกับคอยไล่ผู้คน

ที่อยากรู้อยากเห็นเรื่องชาวบ้านพวกนั้น สงสารก็แต่เหยียนเพยที่ต้องควบคุม โลหะทองนี้ให้ค่อยๆ ลอยขึ้นไปบนชั้นสิบหก

“นายจะเอารถกลับไปคืนเลยหรือเปล่า” หลัวชวินถามพลางชี้ไปยัง โลหะที่เหลืออยู่เกือบครึ่งบนรถบรรทุกขนาดเล็กคันนั้น

จางซู๋ส่ายหน้าพลางตอบ “ไว้ค่อยเอาไปคืนพรุ่งนี้เข้า”

หลัวชวินลูบอกอย่างโล่งใจ เขานึกว่าสาววายสายเปย์คนนั้นจะใจป้ำ ถึงขั้นยกรถคันนี้ให้จางซู๋เสียแล้ว “โลหะพวกนี้ที่นายขนมาน่าจะใช้ไม่หมดหรอก” หลัวชวินเอ่ยขึ้นพลางมองไปยังโลหะที่เหลือบนรถบรรทุก ก่อนหน้านี้ตอนวางระบบท่อให้พวกหลี่เถี่ยใช้โลหะไปมากน้อยแค่ไหนนั้น หลัวชวิน รู้ดี โลหะที่จางซู๋ได้มารอบนี้มีเยอะมาก ใช้ทำห้องให้จางซู๋ห้องเดียวคงใช้ไม่หมด

จางซู๋โบกมือปิดๆ อย่างไม่ใส่ใจ “นอกจากใช้วางระบบทำความร้อน ได้พื้นแล้วยังต้องไว้ใช้ปูพื้นด้วย แถมเหยียนเพยบอกว่ายังต้องใส่เหล็กเสริมความแข็งแรงให้กับผนังห้องอีกไม่ใช่หรือ อีกอย่าง ถ้ามันยังเหลืออยู่ก็คงยกให้พวกนายนั้นแหละ ถึงยังไงฉันเก็บไว้ก็ไม่มีประโยชน์ แต่ก็ไม่แน่ เผื่ออนาคตจะให้वानเหยียนเพยให้ใช้เหล็กทำเป็นโต๊ะเก้าอี้เหมือนเฟอร์นิเจอร์ในบ้านพวกนายแบบนี้บ้าง”

ในห้อง 1603 ไม่มีเฟอร์นิเจอร์มาก่อน ถ้าต้องการอะไร เมื่อมีเวลาว่างเหยียนเพยก็จะใช้โลหะหลอมขึ้นมา นั่นก็คือสิ่งที่จางซู๋เอ่ยถึง แม้ว่ามันจะไม่ใช่อีดี แต่เป็นสีเงินแบบสเตนเลส ทว่าเฟอร์นิเจอร์พวกนี้แข็งแรง คงทนมาก แถมจะสร้างออกมาแบบไหนก็ได้ตามใจชอบ ถ้าใช้จนเบื่อแล้วก็ให้เหยียนเพยเปลี่ยนแปลงรูปร่างเหล็กพวกนั้นได้...หากอยากให้ของขวัญแก่เหยียนเพยกับหลัวชวินก็ง่ายมาก แค่ว่าสวดโลหะมาให้พวกเขาเอะๆ ก็พอ ไม่ต้องไปหาถึงชั้นแห่งเงินแห่งทองคำก็ได้

เหยียนเพยผู้นำส่งสารลงมาชั้นล่างอีกรอบ แล้วชูนิ้วควบคุมสั่งการให้วัสดุที่เหลืออยู่อีกครึ่งหนึ่งลอยขึ้นและหันเข้าสู่ทางเดิน ทำเอาชาวมุงรอบข้างต่างส่งเสียงฮือฮาร้อง “โอ้โฮ” กันยกใหญ่

หลัวชวินตกใจจนต้องหันไปมองรอบๆ อย่างรวดเร็ว พระเจ้า มีคน

มาล้อมวงเยาะขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน

ไม่รู้ว่ารอบ ๆ มีคนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แบบนี้ตั้งแต่ตอนไหน พวกเขาไม่ได้เข้ามามุงดูเพราะหวังหาโอกาสฉกชิงข้าวของในรถเหมือนอย่างคนกลุ่มแรกพวกนั้น แต่เพราะผู้คนเหล่านี้ว่างไม่มีงานการทำให้เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงแค่มาล้อมวงดูเรื่องสนุกกันเฉย ๆ

“ทำไมคนเยาะขนาดนี้ ช่วงสองวันนี้มีคนย้ายออกจากชุมชนกันไปเยอะแล้วไม่ใช่หรือ” ที่หัวขบวนตามแบบนี้ เป็นเพราะตั้งแต่หลังเกิดการระบาดของไวรัสซอมบี้ สองวันมานี้ชาวบ้านในเขตชุมชนต่างทยอยย้ายออกจากเขตฐานที่มั่นขึ้นไปไม่น้อย แล้วไปอาศัยอยู่ตามบ้านว่าง ๆ ที่เพิ่งสร้างใหม่ที่เขตฐานที่มั่นชั้นนอกแทน จะได้ไม่ต้องเบียดเสียดกับคนที่ไม่รู้จักอีกต่อไป

มีบางคนบอกว่าบ้านที่เขตชั้นนอกขนาดใหญ่มาก บางเขตชุมชนมีคนอาศัยอยู่แค่ครัวเรือนเดียวต่อหนึ่งชั้น หากไม่ใช่เพราะทางกองทัพรับมือได้ไว คงมีคนไม่น้อยที่ทำแบบเดียวกับหัวขบวน คือครอบครัวสองคนเข้าจับจองอยู่กันคนละห้องไปเลย

ทว่าต่อให้ในฐานที่มั่นมีบ้านว่างอยู่เยอะสักแค่ไหนก็ต้องจ่ายค่าเช่าทั้งนั้น แม้กระทั่งเมื่อก่อนที่อยู่กันอย่างแออัดถ้าหากคนต่อห้องก็ยังต้องจ่ายเงินเยอะมาก แต่ตอนนี้อยู่กันสามคนต่อห้องทว่ายังจ่ายค่าห้องเท่าเดิม ดังนั้นแบบไหนคุ้มกว่ากันแค่คิดปราดเดียวก็รู้แล้ว

หัวขบวนยืนคุยกับจางซูไปเรื่อยเปื่อย จนกระทั่งพอเหยียนเพยขึ้นตึกไปรอบนี้ ไม่นานก็มีคนกลุ่มหนึ่งเดินออกมาจากโถงทางเดิน

หัวขบวนและจางซูสบตากับคนกลุ่มนั้น ต่างฝ่ายต่างอึ้งกันไปชั่วขณะ ในกลุ่มนั้นมีสองนักศึกษาสาวที่หลังจากถูกล่วงละเมิดแล้วขึ้นไปร้องให้คร่ำครวญขอความช่วยเหลือบนชั้นลิบหก และถูกเหยียนเพยใช้เข็มเหล็กแทงมือไปครวก่อนอยู่ด้วย

ทั้งสองสาวมีสีหน้าไม่ค่อยดีนัก โดยเฉพาะผู้หญิงคนนั้นที่มีอัยบาดเจ็บไม่หาย ใบหน้าเธอขาวซีด เหงื่อแตกพลั๊ก ดูเหมือนว่าตอนที่พวกเธอกำลังลงมาชั้นล่างจะเจอกับเหยียนเพยที่กำลังจะขึ้นตึกโดยบังเอิญ

ครั้นเห็นเหยียนเพยควบคุมเหล็กขึ้นตึกเข้าก็เลยตกใจซ้ำสอง

หญิงสาวสองคนนั้นต่างอิงแอบอยู่ข้างกายชายคนละคน โดยถูกผู้ชายพวกนั้นโอบไว้ในอ้อมกอด ผู้ชายที่อยู่ข้างนักศึกษาสาวคนที่ไม่ได้บาดเจ็บล้วงมือเข้าไปในคอเสื้อของเธออย่างโจ่งครึม ครั้นเห็นว่รอบๆ มีผู้คนมากมายก็บีบขยันท่าอกเธอเต็มแรงอย่างได้ใจ

ครั้นนักศึกษาสาวทั้งสองเห็นหลัวชวินและจางซูยี่นอยู่ข้างรถบรรทุกหน้าตาก็ตกใจ รีบก้มหน้างุดไม่กล้ามองหน้าพวกเขาแม้แต่แวบเดียว ทว่าผู้ชายที่อยู่ข้างกายพวกเธอกลับไม่สังเกตเห็นเลยสักนิด พวกเขาโอบกอดหญิงสาวทั้งสองเดินจากไปด้วยใบหน้าเกลื่อนรอยยิ้มลำพองใจ

ส่วนพวกลูกสมุนที่เดินตามหลังมีสองคนต่างถือมุ้งลวดที่เหมือนเพิ่งถูกถอดออกจากหน้าต่างหมาดๆ...

หลัวชวินลอบคางมองผู้ชายกลุ่มนี้ ไม่ใช่พวกเพื่อนนักศึกษาชายที่เคยอยู่กับพวกเธอ แล้วก็ไม่ใช่กลุ่มคนที่ล่องละเมิดพวกเธอคราวก่อน

จางซูยี่นยังมีสีหน้าเหมือนจะยิ้มแต่ไม่ยิ้ม กวาดตามองคนกลุ่มนั้นแล้วพูดลึ่วหัวเราะ “ดูเหมือนว่าพวกเธอหาที่พึ่งได้แล้วเลยย้ายออกจากตึกนี้สินะ”

คาดว่าหลังจากที่พวกเธอถูกคนกลุ่มนั้นขโมยของไปคราวก่อนในห้องคงไม่มีอะไรเหลือแล้ว ดังนั้นตอนย้ายออกพวกเธอสองคนจึงมีแต่ตัวไม่มีของมีค่าอันใดให้พกติดตัวไปด้วย นอกจากมุ้งลวดสองบานนั้น...

หลัวชวินพยักหน้าเล็กน้อยแล้วพูดพึมพำ “มุ้งลวด?...ทำไมถึงลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท” ก่อนวันสิ้นโลกเขาลืมจัดเตรียมของสิ่งนี้เก็บไว้ได้อย่างไร อาจเป็นเพราะเมื่อชาติก่อนตอนอยู่ห้องใต้ดินไม่มีหน้าต่าง เขาเลยลืมนึกถึงมุ้งลวดไป

จางซูหันไปเลิกลี้มมองเขา *ทำไม คิดจะไปถอดมุ้งลวดจากห้องคนอื่นมาติดห้องตัวเองหรือไง*

“นายก็ให้สามีนายใช้โลหะมาทำเป็นมุ้งลวดให้ก็สิ้นเรื่อง ทำให้เส้นเล็กๆ ตาถึๆ หน่อยก็เหมือนมุ้งลวดทั่วไปแล้ว ถึงยังไงเขาก็ว่างอยู่แล้วนี่”

หลัวชวินสองตาเป็นประกาย “จริงด้วย ทำแบบนี้ก็ได้นี่” แถม

อย่างนี้ก็ประหยัดเงินค่ามั่งลวดไปได้ด้วย

เหยียนเพยผู้ไม่รู้เรื่องราวเดินทางมาข้างล่างอีกครั้ง พลันเห็นคนรักหันมามองตนด้วยสีหน้าตื่นเต้นพร้อมกับดวงตาเป็นประกาย เหยียนเพยจึงก้มหน้ากวาดตามองสำรวจตัวเอง...เสื้อผ้าก็เรียบร้อยปกติดีนี่นา หรือว่ามีอะไรติดหนำงั้นหรือ

ครั้นนิ้วสตุโลหะชุดสุดท้ายลอยขึ้นกลางอากาศ จางซูก็ซบรถไปจอดไว้ในลานจอดรถ พอล้อรถเสด็จแล้วก็เดินกลับมาเพื่อขึ้นตึกไปบนชั้นสิบหกพร้อมกันสามคน

เมื่อขึ้นไปถึงชั้นบนสุด หลัวชวินจึงเห็นว่าตรงโถงทางเดินมี ‘พื้นโลหะ’ เพิ่มขึ้นอีกชั้นหนึ่ง ส่วนประตูห้องจางซูถูกหลอมละลายเปิดเป็นช่องโพรงขนาดใหญ่ไปจนสุดกรอบวงกบ เผยให้เห็นว่าด้านในมีวัสดุโลหะวางกองไว้จำนวนมาก

จางซูเห็นแล้วถึงกับต้องยกมืออุดขมับที่ปวดจี๊ดของตัวเอง “แบบนี้ประตูบ้านฉันล็อกไปก็เสียเปล่าสินะ”

เหยียนเพยอยู่ด้านหน้าสุด ต้องคอยควบคุมโลหะจึงไม่ว่างมาต่อปากต่อคำกับจางซู แต่หลัวชวินที่อยู่ตรงกลางกลับเป็นฝ่ายพูดกั้วหัวเราะว่า “ไม่งั้นขนไปไว้ห้องฉันเลยก็ได้นะ พวกฉันไม่ถือ”

จางซูผายมือยกไหล่ “ไม่ว่าจะขนไปเก็บไว้ไหน ยังไงก็บอกสามีนายทำประตูบ้านฉันให้กลับมาปลอดภัยก็พอ”

หลัวชวินเงยหน้าพูดอย่างภาคภูมิใจ “แหงอยู่แล้ว”

เหยียนเพยที่อยู่ข้างหน้าก็ยิ้มมุมปากจาง ๆ รู้สึกถูกใจในคำพูดจางซูที่พูดว่า ‘สามีนาย’ อย่างมาก จึงตัดสินใจว่าจะช่วยทำพื้นบ้านจางซูให้แข็งแรงคงทนขึ้นอีกหน่อย ส่วนหลัวชวินผู้น่าสงสารลืมนานแล้วว่าเคยอยากเป็นฝ่ายอยู่บนข้าง จนกระทั่งตอนนี้เขายอมรับว่าเหยียนเพยเป็นสามีไปโดยปริยายแล้ว

เมื่อขนวัสดุโลหะมาวางหมดแล้ว เหยียนเพยซึ่งตัดสินใจว่าจะให้รางวัลจางซูที่พูดจาถูกหูเขาจึงเดินเข้าไปในห้อง 1602 แล้วพูดว่า “อ้อจริงสิ มีเรื่องหนึ่งที่ฉันลืมนบอกให้นายรู้ แต่นายอาจจะเคยได้ยินมาบ้างแล้ว

ผู้มีพลังพิเศษสามารถดูดซับคริสตัลเพื่อใช้เพิ่มขึ้นพลังได้ ฉันเคยลองใช้พลังพิเศษจนหมดเกลี้ยงแล้วค่อยดูดซับคริสตัล ดูเหมือนว่าจะมีประสิทธิภาพสูงกว่าการดูดซับคริสตัลเพื่อฟื้นคืนพลังทันที”

จางซูเล็กคิ้วสูง “ฉันก็เคยได้ยินมาว่าสามารถดูดซับพลังจากคริสตัลได้ และอาจจะช่วยเพิ่มขึ้นพลังด้วย เหมือนว่าผู้มีพลังพิเศษของกองทัพก็ใช้กันอยู่ แล้วยังไง ตอนพวกนายสร้างกำแพงก็ใช้คริสตัลช่วยเพิ่มพลังด้วยใช่ไหม”

เหยียนเพยพยักหน้า แล้วล้วงวัตถุใสราวกับผลึกแก้วชิ้นเล็กๆ ที่ยังไม่ผ่านการเจียรไนออกมาจากในกระเป๋าโยนให้จางซูหนึ่งก้อน “คือเจ้าสิ่งนี้แหละ ที่โรงพยาบาลไม่อนุญาตให้ผู้มีพลังพิเศษใช้มันนั่นแหละ”

จางซูยกไหล่ “พวกเราไม่ได้ใช้พลังพิเศษในการรักษาคนสักหน่อย แล้วพวกเขาจะแจกให้ฉันทำไม ว่าแต่เราจะดูดซับสิ่งนี้เข้าร่างกายด้วยวิธีไหน”

“ดูดซับด้วยพลังจิตผ่านทางฝ่ามือ...” เหยียนเพยพูดยังไม่ทันจบก็เห็นแสงสีครามจางๆ ส่องประกายออกมาจากในมือจางซู ก่อนจะค่อยๆ ซึมซาบเข้าไปในร่างกายเขา...

คริสตัลก้อนนั้นถูกจางซูใช้ไปแล้ว?! ทั้งที่เหยียนเพยแค่ส่งให้จางซูดูเฉยๆ เท่านั้น!

สีหน้าจางซูดูกระอักกระอ่วนแบบยากที่จะได้เห็น เขาโบกมือปิดๆ อย่างกระตาคใจ “ไว้ฉันคืนให้นายคราวหน้าแล้วกัน” ถึงอย่างไรเขาก็ต้องหามาคืนให้ได้ แม้เวลานี้จะมีคนยอมนำของแบบนี้มาแลกเปลี่ยนกันเอง ส่วนตัวน้อยมาก ขนาดในกองทัพเองยังต้องควบคุมการแบ่งสันให้ จางซูไม่รู้ด้วยว่าจะไปหาซื้อได้จากที่ไหน แต่เขาก็กลับใช้มันไปแล้ว ให้อายสิแค่นี้...ชายหน้าซมด สงสัยพรุ่งนี้ต้องไปล่าซอมบี้นอกฐานที่มันซะแล้วแบบนี้ถึงจะหาคริสตัลมาคืนเหยียนเพยได้

เหยียนเพยตวัดตามองเขาด้วยสายตาเหยียดหยัน “ไว้นายหามาได้ค่อยคืนก็แล้วกัน” เขาไม่ใช่คนใจแคบขนาดนั้น แค่คริสตัลก้อนเดียวจะให้เขาถือสาหาความอะไรกับจางซู “สรุปคือ ถ้านายไม่ออกไปนอกฐาน

ที่มัน ก็คิดหาวิธีซะว่าจะเอาคริสตัลพวกนี้มาได้ยังไง”

จางซู่ลู่กางพลาเงียงคอครุ่นคิดเล็กน้อย “พຽ່งนี้ตอนเอาธไปคินฉันจะลองถามดู ไม่แน่อาจมีวิธี ถ้าหาไม่ได้จริง ๆ ฉันค่อยหาโอกาสออกไปนอกฐานที่มัน” สาววายสายเป็ยคินฉันมีลูทางเยอะ จะลองไปถามเธอดูก่อนหรือไม่อย่างมากที่สุดก็เอาคูปองของตัวเองไปแลก แต่ถ้าหาไม่ได้จริง ๆ พຽ່งนี้จะลางานออกไปนอกฐานเพื่อตามหาคริสตัลเสียเลย

สำหรับจางซู่เวลานี้เขากลัวว่าตัวเองจะวางกินไป ดังนั้นไม่ว่าจะไปผ่าตัดลงมีดหรือเย็บแผลให้คนไข้ที่โรงพยาบาล หรือจะออกไปใช้พลังพิเศษ ฟันสมองของซอมบี้นอกฐานที่มัน ต่างก็เป็นวิธีระบายนความกดดันที่ดีมาก ทั้งสิ้น และเมื่อลองคิดทบทวนแล้วเขาก็พบว่า ดูเหมือนการออกไปล่าซอมบี้ น่าจะเป็นงานที่คุ้มค่ากว่า เพราะถ้าเกิดเจอพวกไม่ดูตาม้าตาเรือมาหาเรื่องเข้า เขาก็สามารถใช้พลังพิเศษฟันทิ้งได้เลย อืม...แบบนี้ นับว่าเป็นหนทางที่ดีที่สุดในการหาเรื่องสนุก ๆ ทำคลายเครียด

แม้ก่อนที่จางซู่จะมาถึงฐานที่มันเขาเคยอยู่ข้างนอกมาระยะหนึ่ง แต่ช่วงนั้นเขาสร้างทำตัวเป็นคนธรรมดา จึงแทบไม่ได้ใช้พลังพิเศษฆ่าซอมบี้เลย เขาแค่เคยใช้พลังธาตุลมช่วยโจมตีหรือระเบิดพลังเมื่อเจออุปสรรคบ้างเป็นครั้งคราวเท่านั้น ดังนั้นจึงไม่เคยมีประสบการณ์ในการใช้พลังพิเศษล่าซอมบี้จริง ๆ จัง ๆ มาก่อน เขาเลยตั้งตารอเรื่องแบบนี้มาก

เมื่อเห็นแววดาเหม่อลอยของจางซู่ ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มเหมือนคนโรครจิตเข้าไปทุกที หลัวชวินไม่รู้ว่าในหัวของจางซู่เตลิดไปไกลถึงไหนแล้ว จึงส่งเสียงกระแอมทีหนึ่ง กระทั่งจางซู่กับเหยียนเฟยเลื่อนสายตามาทางตน จึงชี้ไปที่กองวัสดุโลหะบนพื้น “ของพวกนี้จะทำวันนี้ทีเดียวเลยหรือเปล่า”

เหยียนเฟยได้ยินคำถามนั้นก็ส่ายหน้าแล้วตอบว่า “วันนี้ใช้พลังไปเยอะแล้ว กินข้าวเสร็จคงวางท่อกับปูพื้นห้องนอนให้ก่อน ที่เหลือเอาไว้พຽ່งนี้พวกฉันเลิกงานแล้วค่อยทำต่อ”

จางซู่โบกมือบ๊ต ๆ แล้วพูดว่า “แค่ไม่กี่วันฉันรอได้ ไม่ได้รีบร้อนให้ทำเสร็จภายในวันสองวันนี้หรอก ถึงยังไงสำหรับพวกนายแล้วประตูบ้าน

จะมีหรือไม่ก็ไม่ต่างกัน เอาไว้ถ้าฟุ้งนี้พวกนายกลับมาแล้วยังมีพลังเหลือค่อยเข้ามาทำก็ได้ ทำเสร็จเมื่อไรก็เมื่อนั้น”

หลัวชวินบอกเขาด้วยความหวังดี “นายเก็บของสำคัญให้เรียบร้อยว่าจะเอาไปไว้ไหนดี” เขาไม่อยากเจอเหตุการณ์ซ้ำของเพื่อนบ้านหายแล้วมาโทษเขา

รอยยิ้มบนใบหน้าจางชู่ นายชดลี้กซึ่งยิ่งขึ้น พลังส่งสายตาให้หลัวชวิน “บ้านนั้นนอกจากดูยางแล้วก็ไม่มีของมีค่าอย่างอื่นแล้วละ อะไรที่ฉันมี พวกนายก็มีหมด ไม่จำเป็นต้องเอาไปเก็บซ่อนให้ยุ่งยากหรอก ส่วนดูยาง...” เขาพูดกลางตบกระเป๋าทันที “ฉันพกติดตัวตลอด”

นายจะพกของแบบนี้ติดตัวไว้ตลอดทำไมกัน อย่าบอกนะว่าเตรียมสำรองไว้ พอได้โอกาสเหมาะก็พร้อมเสมอทุกที่ทุกเวลา...แค็ก ๆ หัวตั้ง นายมีแววจะได้สวมหมวกเขียวแล้วละ รู้ตัวหรือเปล่า

เมื่อกลับมาถึงบ้านหลัวชวินก็เริ่มเตรียมทำมือเย็น เนื่องจากเมนูหมูดกแห้งผัดผัดของเมื่อวานรสชาติจัดจ้านไปหน่อยจึงเหลือเยอะ

หลัวชวินนำไขนกกะทาที่เก็บไว้ออกมาวาง แล้วหันหลังเดินออกไปที่ระเบียง ดูเหมือนว่าใบผักกาดหอมพวกนั้นจะร่อยหรอลงอีกแล้ว หลัวชวินตบหน้าผากตัวเองแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือที่เขาตั้งใจวางไว้ที่ชั้นหนึ่งออกมา กดเปิดรูปที่ถ่ายไว้เมื่อคืนแล้วมาลองเทียบดู “เหียนเพยมาดูนี่สิ”

เมื่อได้ยินว่าเสียงของหลัวชวินฟังดูต่างไปจากปกติเล็กน้อย เหียนเพยที่กำลังศึกษาแบบแปลนการวางระบบทำความร้อนใต้พื้นที่บ้านหลัวชวินแก้ไขปรับปรุงไปเมื่อไม่กี่วันก่อนจึงรีบวางมันลง แล้วลุกขึ้นเดินไปหาคนรักของตน

“อะไร ทำไม่เธอ”

“นายดูนี่สิ ฉันถ่ายรูปใบผักนี้ไว้เมื่อคืน แล้วดูสภาพของมันตอนนี่สิ” หลัวชวินพูดกลางขยายรูปในโทรศัพท์มือถือถือให้ใหญ่ขึ้น จากนั้นก็ชี้ไปยังผักกาดหอมที่อยู่ชั้นล่างสุด

“...ใบน้อยลง” เห็นได้อย่างชัดเจนว่าใบผักกาดหอมชั้นนอกสุด

ที่เคยปรากฏในรูปถ่ายหายไป แม้ว่าจะหายไปเพียงต้นละใบ แต่ก็ยังเห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนอยู่ดี

“ในบ้านก็ไม่มีแมลงนี่นา หรือต่อให้มีแมลง ก็ไม่มีทางที่มันจะกินที่เป็นใบ ๆ ขนาดนี้ แถมบนพื้นกับในร่องต่าง ๆ ก็ไม่มีเศษผักด้วย เมื่อวานใบพวกนี้ก็ได้เหลือหรือเหี่ยวเฉาสักหน่อย...” หลัวซวินหันหน้าตาเคร่งเครียดเกิดความกังวลในใจ

เหยียนเพยขมวดคิ้วพลงเงยหน้ามองไปทางหน้าต่าง “ก่อนพวกเราออกไปข้างนอกก็ปิดประตูหน้าต่างไว้อย่างมิดชิด คงไม่มีตัวอะไรบินเข้ามากินมันจากข้างนอกได้...”

กดลองอ่าน

ห้วยเมย

หมาบ้านฉันทินฝึกเป็น!

ทั้งสองยืนมองหน้ากัน อยู่ตรงระเบียงสักพัก ทันใดนั้นหลัวซวินก็เดินไปทางบันได “ฉันจะไปเอาเล็บที่อบมาก่อน ในบ้านมีกล่องยูเอสบีอยู่ตัวหนึ่ง พรุ่งนี้ฉันจะวางมันไว้ที่ชั้นปลุกผักตรงระเบียงให้มันจับภาพไว้ทั้งวันเลย” หลัวซวินอยากรู้ว่าไบฝึกพวกนี้ของเขาหายไปอย่างไรร่องรอยได้อย่างไร!

เจ้าตัวเล็กนอนหมอบอยู่ข้างตู้นกระทาที่เป็นกระจกใส หลังตาพริ้มคล้ายกำลังหลับอยู่ แต่ปลายหูแหลมๆ ของมันกระดิกดิ๊กๆ ดูเหมือนว่า มันจะชอบเล่นกับพวกนกระทามาก ดังนั้นหลัวซวินจึงเอาเบาะนุ่มมาวางไว้ให้มันข้างตู้นกระทา เพื่อที่ระหว่างวันมันจะได้ไม่ต้องนอนหมอบกับพื้น

หลัวซวินกำลังเล็งหาตำแหน่งที่เหมาะสมสำหรับวางเล็บที่อบเหยียนเฟยจึงเสนอขึ้นว่า เขาจะทำโต๊ะเหล็กตัวเล็ก ๆ ไว้ให้ใช้ชั่วคราว หลังจากนั้นหลัวซวินก็ลากสายไฟมาเสียบเล็บที่อบเพื่อเชื่อมต่อกับกล่อง จากนั้นก็ปรับโหมดเป็นบันทึกวิดีโอ

หลัวซวินปิดไม้บัดมือ ในตาฉายแววขุ่นเคือง “ฉันอยากเห็นว่า ‘ผี’ ตัวไหนมันแอบเข้ามาขโมยกินผักในบ้านเรา”

เขามั่นใจได้ว่านี่ไม่ใช่ผีมือพวกหลี่เถี่ยแน่อน อย่างแรกคือ เวลา

ไม่สออดคล้อง ส่วนอย่างที่สอง พวกหลี่เถี่ยก็ปลุกผักไว้ในบ้านเหมือนกัน ต่อให้ผักที่พวกเขาปลูกยังไม่โต แต่ถ้านี่อยากกินผักสดก็มาขอจากพวกตน โดยตรงได้ คงไม่ทำเรื่องผิดศีลธรรมแบบนี้หรอก

เหยียนเพยก็พยักหน้าบ่อยๆ เขาก็รู้สึกว่ไปผักพวกนี้เหมือนถูก 'ขโมย' แถมห้วยขโมยมีความระวังตัวสูงมาก ในแต่ละวันขโมยไปผักไปแค่ไม่กี่ใบเหมือนกลัวว่าจะถูกเจ้าของจับได้ แต่ที่หลัวซวินคิดไม่ตกก็คือทำไมเจ้าห้วยขโมยรายนี้ถึงเด็ดไปแต่ใบชั้นล่างสุด มีหน้าซำดูเหมือนว่าจะชอบกินผักกาดหอมเป็นพิเศษ ส่วนใบกุยช่ายเขียวข่มที่อยู่ด้านข้างกลับไม่สนใจ

หากเป็นเหยียนเพย ถ้าไม่ยอมให้เจ้าของผักสังเกตเห็นความผิดปกติ เขาจะเด็ดแบบถั่วเฉลี่ยต้นละใบให้ดูต้นผักมีขนาดไล่เลี่ยกัน ไม่ใช่เด็ดแค่แถวล่างสุด แบบนี้ซำเร็วก็ต้องถูกคนอื่นจับสังเกตเข้าสักวัน อย่างนี้สรุปว่าเจ้าห้วยขโมยรายนี้ฉลาดหรือโง่กันแน่

หลังกินข้าวเย็นเสร็จ เหยียนเพยก็ไปตรวจสอบตำแหน่งวางระบบทำความร้อนใต้พื้นในห้องนอนอันว่างเปล่าของบ้านจางซู โดยที่เขาจะติดตั้งวาล์วควบคุมแยกออกมาต่างหาก นี่เป็นผลลัพธ์หลังจากปรับแก้แปลนใหม่คือมีวาล์วและอุปกรณ์รับอุณหภูมิแยกไว้แต่ละห้องเพื่อรับอุณหภูมิให้แตกต่างกันได้ หากห้องไหนไม่ต้องการใช้งานก็ปิดวาล์วห้องนั้น สะดวกกว่าทั้งบ้านติดตั้งวาล์วไว้ตัวเดียวแบบของพวกหลี่เถี่ยหลายเท่า แถมยังช่วยประหยัดพลังงานได้อีกด้วย

คำคืนผ่านพ้นไปอีกคืน เวลานี้ห้องฟ้าदानนอกยังมีตอยู่ ระหว่างที่เหยียนเพยกำลังอุ่นอาหารเช้า หลัวซวินก็รีบไปตรวจดูหน้าจอบแล็บที่อบเมื่อเช็กจนแน่ใจว่าเมื่อคืนบริเวณระเบียงเป็นปกติดีทุกอย่าง เขาก็ถอนหายใจเฮือกหนึ่ง ก่อนจะไปเปิดที่ครอบโลหะตรงรังนกกระทาออกแล้วจึงหันหลังเดินเข้าไปกินม้อเช้าในห้องรับแขก

เข้านี้ทั้งคู่กินซาลาเปามังสวีร์ตีไส้แครอท ซึ่งเป็นแครอทที่หลัวซวินเก็บไว้ก่อนหน้านี้มานานมากแล้ว จึงนำมาทำเป็นไส้ซาลาเปาแล้วห่อแซ่แข็งไว้

ก่อนที่มันจะเน่าเสีย หลายวันมานี้พวกเขาได้แต่กินมือเที่ยงที่กองทัพจัดสรร มาให้ที่กำแพงฐานที่มั่นชั้นนอก จึงไม่สะดวกที่จะตักอาหารกลับมากินที่บ้านเหมือนอย่างเมื่อก่อน ด้วยเหตุนี้ทั้งคู่จึงชินกับการทำกับข้าวมือเช้า และมือเย็นกินเองที่บ้าน

ยังดีที่ช่วงหลายวันมานี้พวกเขาได้คุปองสะสมเพิ่มขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก ต่อให้เอาคุปองพวกนี้ไปแลกอาหารที่บู๊ธขายข้าวในฐานที่มั่นกลับมา ก็ไม่มีปัญหา เสียตายก็แต่เมื่อไม่กี่วันก่อนเพิ่งเกิดการระบาดของไวรัสซอมบี้ ซึ่งสันนิษฐานว่ามีสาเหตุมาจากสุขอนามัยด้านอาหาร ดังนั้นพวกเขาจึงไม่กล้าไปซื้อของนอกบ้านมากินชี้ิ้ว ถ้าพอมีเวลว่าง ตอนเย็นก็อาจไปซื้ออาหารในค่ายทหารมากินก็ได้ ทำแบบนี้แล้วประหยัดกว่าด้วย

เพียงแต่ที่บ้านเขาปลูกผักสดไว้มากมาย ใครจะไปทนกินแกงหม้อใหญ่อย่างนั้นทุกวันได้ ดังนั้นเขาจึงเอาผักสดมากินแกลุ่มด้วยแบบนี้ก็ให้รสชาติที่ไม่เลวเลย

หลังมือเช้า ทั้งคู่ไปรวมตัวกับพวกที่เหลือแล้วขับรถมุ่งหน้าไปที่ค่ายทหารด้วยกัน

ขณะอยู่บนรถพวกที่เหลือพูดถึงพื้นโลหะตรงโถงทางเดินด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะว่า “พี่เหียน พี่ใช้กองวัสดุโลหะพวกนั้นสร้างบ้านได้เลย เผลอๆ สะดวกสบายกว่าตึกที่เราอาศัยอยู่ตอนนี้ด้วยซ้ำ”

เหียนเพยพูดยิ้มๆ “ช่วงหน้าหนาวยังพอได้ เพราะมีอุปกรณ์ช่วยให้ห้องอุ่นขึ้น แต่ไว้ถึงหน้าร้อนถูกแดดส่องทั้งวัน มีหวังได้ร้อนดับแตกเหมือนอยู่ในเตาอบแน่”

เมื่อได้ยินแบบนี้ทุกคนต่างอึ้งกันไปเล็กน้อย ก่อนตามด้วยเสียงหัวเราะขบขัน จริงด้วยสิ ห่อหุ้มด้วยโลหะขนาดนั้น ถ้าไม่มีมาตรการรับมือ มีหวังร้อนไม่ต่างจากอยู่ในเตาอบแน่นอน! พวกเขาขังมองการณ์ไกลไม่มากพอ

หลังจากทำงานมาครึ่งค่อนวัน เมื่อเหียนเพยกลับมาถึงบ้าน เขาก็ใช้พลังที่ยังเหลืออยู่ไปจัดการทำบ้านให้จางชู่ต่อ เพียงไม่นานก็วางระบบทำความร้อนใต้พื้นในบ้านจางชู่เสร็จ

หลัวชวินมองท่อที่วางเรียงเต็มพื้น ก่อนจะเริ่มเชื่อมต่อระบบน้ำ และไฟฟ้าจนเสร็จเรียบร้อย จากนั้นก็เริ่มทดสอบการใช้งาน...แผงพลังงาน แสงอาทิตย์ในห้องจางซูนี้ หัวตั้งย้ายมาจากห้อง 1601 เป็นของที่ตอนออกไปรวบรวมทรัพยากรนอกฐานที่มั่นคราวนั้นหวังตัวได้รับส่วนแบ่งของตัวเองมา นอกเหนือจากนี้ยังมีแบตเตอรี่อีกสองลูกที่ไม่รู้ว่าจางซูไปหามาจากไหนตั้งแต่เมื่อไร

ทันทีที่ระบบน้ำและไฟฟ้าเริ่มทำงาน หลัวชวินก็เดินตรวจสอบความเรียบร้อยแต่ละห้องในบ้าน ส่วนเหยียนเพยใช้ช่วงเวลานี้หนึ่งดูตุ๊กตาคิริสตัล พื้นฟูพลังจิตอยู่ใกล้ๆ อย่างไรก็ตามเขาก็มีคริสตัลเหลือทุกวันอยู่แล้ว พอกลับมาถึงบ้านก็จะดูตุ๊กตาคิริสตัลให้มากที่สุดก่อนนอน ดังนั้นตอนนี้จึงไม่นับว่าสิ้นเปลืองอะไร

หลังทดสอบดูแล้วหลัวชวินก็ยื่นพ୍ୟักหน้าเท้าเอาอยู่ตรงประตู พลังซึ่งไปบนพื้นในห้องแล้วพูดว่า “ประสิทธิภาพเป็นไปตามที่คิดไว้เลย แถมทั้งหมดนี้ก็ดูสะดวกกว่าก่อนหน้านี้อีก สามารถปรับและควบคุมอุณหภูมิของแต่ละห้องแยกกันได้ตามใจเลย ฉันยังมีความคิดใหม่ขึ้นมาด้วยว่า เราเอาหลักการนี้ไปประยุกต์ใช้กับห้องควบคุมความร้อนทำให้มันควบคุมอุณหภูมิได้ เต็มใจฉันจะไปออกแบบแปลนใหม่ก่อน แล้วเอาไว้ปรับใช้ในห้องของเรา” เมื่อมีพื้นฐานจากเพื่อนบ้านทั้งสองห้องแล้ว ตอนนี้หลัวชวินจึงมีวิธีการที่ดียิ่งขึ้น

แน่นอนว่าสิ่งที่เขาคิดยังต้องหาอุปกรณ์เสริมมาเพิ่มอีก จึงกะว่าพรุ่งนี้ตอนบ่ายจะไปลองหาดูตามแผงลอยริมทาง เพื่อจะหาแลกอุปกรณ์เสริมที่นำกลับมาใช้งานได้บ้าง

เหยียนเพยมองคนรักที่รีบกลับไปปรับปรุงแบบแปลนด้วยรอยยิ้ม หลังจากเขาดูตุ๊กตาคิริสตัลเสร็จก็ลุกไปปูพื้นห้องให้พวกจางซูต่อ เพื่อป้องกันปัญหาต่างๆ เช่นการขยายตัวจากความร้อนและการหดตัวจากความเย็น แต่เวลานี้พวกเขาไม่มีวัสดุนำความร้อนที่ดีกว่านี้ เหยียนเพยจึงใช้ตาข่ายโลหะแบบพิเศษมาเสริมระหว่างท่อนำความร้อนเพื่อเพิ่มความยืดหยุ่นให้กับพื้นก่อนปูทับด้วยพื้นโลหะ

งานนี้ต้องใช้พลังจิตเยอะมาก กระทั่งหลัวซวินวาดแปลนใหม่เสร็จ รวมถึงพวกจางซู่กลับมามากันแล้ว เหยียนเพยก็เพิ่งจะप्ู่เสร็จแค่นี้บริเวณทางเดินกับห้องนอนใหญ่

ตอนหัวค่ำกับจางซู่เห็นผลงานของเหยียนเพยแล้วก็รู้สึกพอใจมาก ถึงอย่างไรพวกเขากลับมาบ้านก็ไม่มิจิจกรรมอื่นให้ทำในตอนนี ส่วนที่จะใช้งานจริง ๆ ก็มีแค่ทางเดินกับห้องนอนใหญ่นี้เท่านั้น

จางซู่กอดอกกลางย่ำล่งไปบนพื้นโลหะแรง ๆ ก่อนพยักหน้าด้วยความพอใจมาก “ไม่เลวเลย นี่นายทำยังไงเวลาเหยียบลงไปบนพื้นมันถึงไม่มีเสียงเลยสักนิด” ฉนวนกันเสียงนี้ให้ผลลัพธ์ที่ดีจริง ๆ

เหยียนเพยรู้สึกพอใจในผลงานชิ้นเอกของตัวเองและการออกแบบของหลัวซวิน “ฉันจัดการกับโลหะที่คั่นอยู่ตรงกลางไม่ให้มันส่งเสียงนะ อ้อ จริงสิ นายไปถามเรื่องนั้นมาหรือยัง”

หากพูดถึงเรื่องความฉลาดแล้ว จางซู่ไม่น้อยหน้าเหยียนเพยเลย ดังนั้นบทสนทนาของคนฉลาด คนทั่วไปจึงอาจตามไม่ทัน แต่จางซู่กลับเข้าใจได้ทันทีว่าอีกฝ่ายถามถึงเรื่องคริสตัล “พอจะหาคนขอแลกได้ แต่ฉันคิดว่าไม่คุ้มเท่าไร ดังนั้นวันนี้ฉันเลยขอแลกกับหัวหน้าที่โรงพยาบาล แต่เขาไม่เห็นด้วย” จางซู่พูดพลางเอียงคอกยกมือลูบคางตัวเองแล้วกล่าวว่า “ยังดีที่เขาอมให้วันหยุดฉันมาบ้าง เลยว่าจะใช้เวลาช่วงนั้นออกไปหาเอาเอง”

จะไปหาเอาเอง?...นี่จางซู่คิดว่าพวกซอมบี้ในฐานะเป็นหัวมันฝรั่ง
เรอะ

หลัวซวินที่เพิ่งวาดแปลนใหม่เสร็จแอบแหวะในใจเงิบ ๆ แต่สำหรับผู้มีพลังพิเศษอย่างจางซู่ ซอมบี้ระดับล่าง ๆ ก็ไม่ต่างจากการไปขุดมันฝรั่งจริง ๆ

“ไ้ พวกนายสนใจหรือเปล่า” อยู่ ๆ จางซู่ก็มองเหยียนเพยกับหลัวซวินด้วยรอยยิ้มกริมจินตนาหีย

เหยียนเพยยกหน้าขึ้นด้วยความประหลาดใจ “นายจะตั้งทีมออกไปข้างนอกหรือ”

จางซูผายมือยกไหล่อย่างจนใจ “จนถึงตอนนี้กฎของฐานที่มั่นก็ยิ่งเหมือนเดิม ถ้าอยากออกไปนอกฐานต้องจับกลุ่มตั้งทีมและรับภารกิจ แล้วก็ต้องมีสมาชิกทีมไม่ต่ำกว่าสิบคนด้วย ถ้าพึ่งตัวฉันออกไปข้างนอกคนเดียวก็ไม่มีปัญหาหรอก แต่ถ้าเกิดตกอยู่ในวงล้อมของซอมบี้แล้วไม่มีคนช่วยควักคริสตัลให้ ฉันอาจฟื้นฟูพลังพิเศษได้ไม่ทัน” ที่แรกเขาจะตั้งทีมแบบขอไปทีแค่ให้ออกไปข้างนอกได้ก็พอ หลังออกไปนอกฐานได้แล้วค่อยแยกตัวไปฆ่าซอมบี้เอง แบบนี้จะช่วยตัดปัญหาความยุ่งยากไปได้ไม่น้อย แต่พอลองคิดทบทวนดูแล้ว ถ้าเขาบังเอิญไปเจอซอมบี้ฝูงใหญ่ แล้วจะเอาเวลาที่ไหนไปเก็บคริสตัลได้ทัน แล้วถ้าไม่มีคริสตัลจะฟื้นฟูพลังจิตของตัวเองได้อย่างไร ต่อให้เขามีพลังพิเศษแข็งแกร่งแค่ไหนมันก็ต้องมีหมดพลังกันได้อยู่แล้ว

ดังนั้นเขาจึงนึกถึงเขียนเพยกับหลัวชวินและพวกหลี่เถี่ย

“อะไรเหรอๆ กำลังคุยเรื่องออกไปหาคริสตัลกันอยู่ใช่หรือเปล่า” ดูเหมือนระหว่างทางกลับที่พักพวกเขาจะคุยเรื่องนี้กันมาแล้ว พวกหลี่เถี่ยจึงเอ่ยขึ้นด้วยความตื่นเต้นอย่างมาก

ตั้งแต่คราวก่อนที่เกิดเรื่องขึ้นบนชั้นลิบห้า พอพวกหลี่เถี่ยกลับมาถึงบ้านก็มักหิบบท้อเหล็กของใครของมันมายกขึ้นยกลงเป็นร้อยทีเพื่อฝึกร่างกายทุกวัน ดังนั้นพอได้ยินว่าจางซูจะออกไปตามล่าหาคริสตัลนอกฐานที่มั่น จึงแสดงออกอย่างชัดเจนว่าพวกเขา ก็อยากมีส่วนร่วมด้วยเหมือนกัน

จุดประสงค์ของพวกเขาไม่ได้อยู่ที่คริสตัลเหล่านั้น แต่เป้าหมายหลักของทุกคนคือต้องการฝึกฝนตัวเองให้มีทักษะการต่อสู้ในยุควนสันโลก หากวันใดฐานที่มั่นแตกขึ้นมา พวกเขาจะได้ไม่กลายเป็นโศตาคูจอมห่วยชานานแท้ที่แสนอ่อนแอไร้กำลัง

เหอเฉียนคุนยกมือและเอ่ยขึ้น “หัวหน้าผมบอกว่า พวกผมหยุดงานได้เดือนละสองวัน ซึ่งเดือนนี้พวกผมยังไม่ได้ใช้โควตานั่นเลย”

หลัวชวินคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้จึงหันไปมองเขียนเพย “พวกเราที่มีวันหยุดนี้ แต่ต้องรอให้สร้างกำแพงชั้นนอกรอบนี้เสร็จก่อน

แล้วค่อยเริ่มงานรอบปีใหม่อีกทีตอนต้นเดือนมีนาคม”

จางซูเซิดกางขึ้นพลางระบายยิ้มตรงมุมปากจาง ๆ “ฉันขอเปลี่ยนวันหยุดไปเป็นสองวันนั้นได้”

“พวกผมก็ด้วย” หวังตัวรีบยกมือพูดแทนพวกที่เหลือ

“ถ้าแบบนั้นพวกเราก็มีสมาชิกแปดคนแล้ว ถึงตอนนั้นค่อยหาใครมาเพิ่มอีกสองคนก็พอ” หลัวชวินเอ่ยยิ้ม ๆ ปัจจุบันเขาฆ่าซอมบี้อยู่บนกำแพงเป็นประจำทุกวันอยู่แล้ว ดังนั้นฝีมือการยิงหน้าไม้ของเขาจึงพัฒนาขึ้นจนยิงได้แม่นยำกว่าจางวาง แม้ว่าตอนปะทะกับซอมบี้ชั้นสองที่มีพลังพิเศษจะรับมือยากขึ้นอีกนิดหน่อย แต่ถ้าไม่ได้อยู่ไกลเกินวิถีการยิงของหน้าไม้ การสู้กับซอมบี้บนฐานที่มั่นก็ไม่ได้เป็นปัญหาอะไร

เหยียนเฟยไม่มีความเห็นใดต่อเรื่องนี้ ถึงเขาจะมีคริสตัลที่ใช้ไม่หมดในแต่ละวันเก็บไว้ได้ส่วนหนึ่ง แต่เขาก็ไม่เคยใช้พลังพิเศษในการต่อสู้เลย ดังนั้นสัญชาตญาณในการระวังภัยของเขาจึงค่อย ๆ ลดน้อยถอยลง เหมือนอย่างตอนเจอซอมบี้ธาตุไฟคราวก่อน ถ้าเขายังรักษาสัญชาตญาณแห่งการระวังภัยไว้ได้อยู่ เรื่องแบบนี้จะไม่เกิดขึ้นเด็ดขาด

พวกเขาไม่ได้อยากเป็นเหมือนทีมที่ต้องการออกไปตระเวนรวบรวมทรัพยากรและเสบียงนอกฐานไปทั่วพวกนั้น แต่ต้องการออกไปล่าคริสตัลเพื่อฝึกสัญชาตญาณแห่งการต่อสู้ของตัวเอง

“อย่างนั้นก็ตกลงตามนี้ หนนี้พวกเราออกไปดูลาดเลาก่อน ถ้าทุกอย่างราบรื่นก็อาจจะออกไปเดือนละครั้ง แต่ถ้ามันอันตราย...” เหยียนเฟยหันไปมองพวกที่เหลือ “แบบนั้นต่อไปถ้าฉันกับจางซูจำเป็นต้องออกไปหาคริสตัลนอกฐาน คนธรรมดาที่อยู่ในฐานที่มั่นแล้วกัน” คนธรรมดาที่เหยียนเฟยพูดหมายรวมถึงหลัวชวินด้วย แม้หลัวชวินจะยิงหน้าไม้แม่นยำ แต่ถ้าสถานการณ์ข้างนอกเลวร้าย เขาจะยอมให้หลัวชวินออกไปเสี่ยงชีวิตได้อย่างไร ให้ปลุกผักเลี้ยงนกกระหายอยู่บ้านเฉย ๆ จะดีกว่า

“ไม่มีปัญหา” หลัวชวินขานตอบด้วยรอยยิ้มสดใสก่อนเป็นคนแรกเขารู้ฝีมือของตัวเองดี แล้วก็รู้ความสามารถของซอมบี้บนฐานในเวลาที่ดี

รวมถึงรู้ว่าด้วยฝ่ามือของตนตอนนี้รับมือได้สบาย จึงหันไปพูดกับพวกหลี่เถี่ย “ในบ้านฉันยังมีหน้าไม้กับลูกธนูเก็บไว้ ออกไปข้างนอกรอบนี้จะให้พวกนาย ยืมไปใช้ก่อน ถ้าพวกนายใช้คล่อง ตอนออกไปก็ถือโอกาสหาเหล็กกลับมา เอาไว้สร้างเป็นอาวุธให้พวกนายด้วยเลย เพราะถ้าพวกนายใช้หน้าไม้ ไม่นานจะได้ไม่ต้องทำใหม่ให้เสียของ”

“ได้เลยครับ ไม่มีปัญหา!”

“รับทราบครับ พี่เหียน พี่หลัว” เด็กหนุ่มทั้งห้าคนรีบพยักหน้า หึกๆ พวกเขาอยากลองออกไปหาประสบการณ์ ทว่าไม่ได้คิดจะทำตัว เป็นวีรบุรุษผู้กล้าอะไรทั้งนั้น

หลัวชวินเห็นด้วยกับเหียนเพยที่จะออกไปนอกฐานกับพวกหลี่เถี่ย ไม่ใช่เพียงเพราะว่าทุกคนควรเพิ่มทักษะการระวังภัยให้มากขึ้น แต่เพื่อ จะได้ฝึกฝนปฏิบัติการตอบสนองและรู้จักรับมือกับความตึงเครียดในการ สู้กับขอมบี้ด้วย โดยเฉพาะเวลานี้มีขอมบี้ข้างนอกบางตัวกลายเป็นขอมบี้ ชั้นสองไปแล้ว ถึงจะยังมีจำนวนไม่มากก็ตาม

อย่างน้อยในช่วงสองวันนี้ตอนที่หลัวชวินกับเหียนเพยกำลังสร้าง กำแพงชั้นนอก ก็ไม่เจอขอมบี้ที่ใช้พลังพิเศษได้โผล่มาให้เห็นอีก

เมื่อกลับเข้าบ้านตัวเอง หลัวชวินไปตรวจดูความเรียบร้อยตรงระเบียง ก่อนตามปกติ พลันเหลือบเห็นเล็บที่อปลางอยู่ตรงนั้น จึงนึกขึ้นมาได้ว่า ตนเอาเล็บที่อปลามาตั้งไว้ตรงนี้เพราะใบผักในบ้านเขาหายไปอย่างไร้ร่องรอย

ครั้นเห็นหลัวชวินสาละวนอยู่กับคอมพิวเตอร์ เหียนเพยก็ยื่นหน้า เข้ามาดูด้วย แม้จะรู้สึกอึดอัดเสียมาก แต่ทั้งสองก็สงสัยสุดๆ ว่าผักที่บ้าน ของพวกเขาถูกใครขโมยไปกันแน่

เพื่อจะได้ชำระหนี้แค้นลูกตัว ต่อให้ความจริงแล้วผักบ้านพวกเขา อาจจะไปเหี่ยวแห้งปลิวไปกับลมเองก็ได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องสืบหาความจริง ให้กระจ่าง

ทั้งสองเปิดใส่ดูภาพวิดีโอที่บันทึกไว้ตลอดทั้งวัน ขณะที่ดูกันไป เรื่อยๆ บนจอภาพที่แทบเหมือนหยุดนิ่งปราศจากความเคลื่อนไหวมา ตลอดก็มีร่างเจ้าตัวเล็กโผล่เข้ามาในกล้อง เพราะปกติเจ้าตัวเล็กชอบวิ่ง

แฟนผ่านไปทั่วทุกมุมบ้าน ด้วยเหตุนี้พอเห็นมันเดินป่วนเปื้อนอยู่แถว
ชั้นปลูกผักสักพัก ทั้งสองจึงไม่ได้ใส่ใจ กระทั่งใกล้เวลาที่พวกเขาสองคน
จะกลับบ้านก็ยังไม่พบว่าจะมีอะไรมาขโมยใบผักของพวกเขาเลย

“...นี่มันอะไรกัน” หลัวชวินและเหยียนเพยหันมามองหน้ากัน
ทั้งสองดูภาพวิดีโอที่บันทึกไว้ตั้งแต่เวลาเข้ายันค่ำ แต่กลับไม่เจอสิ่งผิดปกติ
เลยสักนิด ทว่าเมื่อเทียบกับรูปที่หลัวชวินถ่ายเก็บไว้เมื่อวาน ใบผักบ้านเขา
มันน้อยลงจริง ๆ หรือพวกเขาจะถูกผีหลอกเข้าไปแล้ว

“ยกเล็บที่อับขึ้นไปค่อย ๆ ไล่ดูบนห้องนอนอีกที” เหยียนเพยเห็นว่า
ผ่านไปพักใหญ่แล้วยังไม่เจอสิ่งผิดปกติ จึงยกเล็บที่อับขึ้นไปบนห้องนอน
ชั้นลอย เมื่อทั้งคู่อาบน้ำเสร็จก็มานั่งจับตาดูหน้าจออยู่บนเตียงด้วยกัน

พวกเขาปรับระดับความเร็วของภาพให้ช้าลง แล้วสังเกตการ
เปลี่ยนแปลงของใบผักอีกที โดยการเปรียบเทียบผักกาดหอมต้นที่สาม
นับจากฝั่งซ้ายเพื่อดูว่าใบผักหายไปช่วงเวลาไหน และแล้ว...

“เอ๋...เดี๋ยวนะ! ย้อนกลับไปตรงเมื่อกี้ใหม่อีกที” หลัวชวินชี้ไปที่
หน้าจอและหยุดภาพไว้ ทั้งสองเห็นใบผักที่อยู่ด้านนอกสุดหายไปตอนนี้
แต่เมื่อครู่...

“จะ...เจ้าตัวเล็ก!” หลัวชวินและเหยียนเพยมองภาพหน้าจอแบบ
แทบไม่อยากจะเชื่อ พวกเขาย้อนภาพกลับไปตอนที่เจ้าตัวเล็กเข้ามาใน
มุมกล้อง แล้วเปรียบเทียบดูอย่างละเอียดอีกที...ก่อนที่เจ้าตัวเล็กจะโผล่มา
ใบผักมันยังอยู่ แต่หลังจากเจ้าตัวเล็กเดินออกไป ใบผักก็หายไป แบบนี้...
ยังต้องถามอะไรอีก

ทั้งสองใส่เสื้อคลุมเรียบร้อยก็วิ่งลงมาที่ชั้นหนึ่ง ส่วนเจ้าตัวเล็กที่
ได้ยินเสียงฝีเท้าเจ้านายก็กระดิกหางชูคอมมองอยู่บนเบาะเล็ก ๆ ของมัน
ต่างฝ่ายต่างจ้องตากันไปมาอยู่นาน

ครั้นเห็นเจ้าตัวเล็กกระดิกหางแหงนคอมมองพวกตนด้วยสีหน้าไม่รู้
อิโน้อีเหน่ หลัวชวินกับเหยียนเพยก็รู้สึกเหมือนมวนห้องขึ้นมานิด ๆ
ตอนนี้จะให้พวกเขาทำอะไร ให้ถามมันหรือ แล้วเจ้าตัวเล็กจะตอบอะไร
พวกเขาได้

หรือไม่ถาม แต่ถ้าไม่ถาม พวกเขาจะแน่ใจได้อย่างไร

ทันใดนั้น เขียนเพยก็เดินไปที่ระเบียง เพียงไม่นานก็เดินกลับมาพร้อมกับถือใบผักกาดหอมสีเขียวข่มติดมือมาใบหนึ่ง จากนั้นก็ยื่นใบผักไปตรงหน้าเจ้าตัวเล็ก

เจ้าตัวเล็กมองเขียนเพยแล้วเลื่อนสายตาไปมองใบผักกาดหอม จากนั้นก็เลื้อบไปมองหลัวชวิน ทำตาปริบๆ รวากับเป็นผู้บริสุทธิ์ไร้มลทิน

หลัวชวินกระตุกมุมปากเล็กน้อยพลางรับใบผักไป เขาฉีกเป็นชิ้นเล็กๆ แล้วยื่นส่งไปที่ปากของเจ้าตัวเล็ก “อ้าว กินสิ” สุนัขจะกินอาหารตอนที่ไม่วิวไหม ยิ่งกว่านั้นคือมันจะกินผักหรือเปล่า หลัวชวินกับเขียนเพยก็ไม่แน่ใจ แต่ตอนนี้พวกเขาสองคนร้อนใจจนทนรอให้ถึงเวลากินอาหารมื่อถัดไปของเจ้าตัวเล็กไม่ไหวแล้ว

เจ้าตัวเล็กมองหลัวชวินแล้วมองไปที่ผักกาดหอมชิ้นเล็กนั้น เล็กนิดเดียวเอง กินไปก็คงไม่อะไรหรอก หน้าซำเจ้านายทั้งสองยังบ่นให้ถึงปากเขียนนะ ดังนั้นเจ้าตัวเล็กจึงอ้าปากงับแล้วเคี้ยวหับๆ...

กินเข้าไปจริง ๆ ด้วย!! สุนัขบ้านเขากินผัก!! พวกเขาเลี้ยงสุนัขที่กินผักเป็นด้วย!!

ทั้งสองตกตะลึงอ้าปากหวมองตาค้างราวกับถูกฟ้าผ่าเมื่อได้เห็นฉากที่ไม่เคยคิดว่าจะได้เห็นนี้ ผ่านไปนานมากกว่าพวกเขาจะตั้งสติกลับมาได้ ทั้งคู่หันมามองหน้ากัน

สุดท้ายเขียนเพยเป็นคนได้สติก่อน จึงตบฮาหลัวชวินๆ “มันกินผักแบบนี้ น่าจะเลี้ยงง่ายกว่ากินเนื้อสัตว์เยอะเลย ถึงอาหารหมาที่บ้านมีเก็บไว้เยอะแค่ไหน อย่างมากก็พอให้มันกินได้ปีเดียว” แม้หลัวชวินจะซื้ออาหารสุนัขเก็บไว้เยอะมาก แต่ของพวกนี้มีวันหมดอายุ ในตอนนั้นต่อให้เขาเตรียมการป้องกันไว้ดีอย่างไรก็ไม่มีทางซื้ออาหารสุนัขเก็บไว้ให้เจ้าตัวเล็กกินได้ตลอดอายุขัยของมัน ด้วยเหตุนี้ถ้าสุนัขบ้านเขาสามารถปรับตัวกินผักได้ ก็ถือว่าเป็นเรื่องที่ดีมากสำหรับหลัวชวินและเขียนเพย

แต่...

“หมาของฉัน...กินมังสวิรัต...” หลัวชวินพึงศีรษะขบไหล่เขียนเพย

พลางคิดว่าโลกใบนี้ไม่ปกติแล้ว

เหยียนเพยตอบ่าปلوبคนรัก “ก็ดีกว่านายกลับบ้านแล้วเจอมัน
กินนกระทาพวกนั้นลงท้องไปนะ”

พูดอีกก็ถูกอีก หลัวชวินคล้อยตามแล้วปلوبตัวเองให้สบายใจ
จากนั้นก็ลุกขึ้นเดินไปทางบันไดพร้อมกับเหยียนเพย ส่วนผักพวกนี้...
ยังต้องป้องกันไม่ให้เจ้าตัวเล็กไปขโมยกินอีกหรือเปล่านะ

จะป้องกันไปทำไม! ในเมื่อเจ้าตัวเล็กก็เป็นสมาชิกในครอบครัว
ของเขา เขาเลี้ยงมันเหมือนเป็นลูกชาย กับแค่ผักไม่กี่ใบ อยากรินก็ริน
ไปเถอะ ยังไงเขาก็เลี้ยงใหวอยู่แล้ว

เย็นวันก่อนเหยียนเพยช่วยวางระบบทำความร้อนใต้พื้น ให้บ้านจางซู
เสร็จแล้ว พอวันต่อมาเมื่อทั้งสองเลิกงาน เหยียนเพยก็มาช่วยปูพื้นบ้าน
ให้ต่อ ส่วนเฟอร์นิเจอร์และการเสริมผนังให้แข็งแรงยิ่งขึ้นไว้ค่อยทยอยทำ
ทีหลัง จางซูหากระดาษมาลิสต์รายการเฟอร์นิเจอร์ที่ตนต้องการทั้งหมด
ส่งให้พวกเหยียนเพยด้วย หลัวชวินจึงนึกอยากออกแบบเพื่อพัฒนา
ความคิดสร้างสรรค์ของตัวเองเพิ่มขึ้นมาอีกขั้นโดยอิงจากวัสดุที่จางซู
หามาได้เหล่านั้น เขาวาดโต๊ะเก้าอี้และม้านั่งรูปทรงแปลก ๆ ที่มีฟังก์ชัน
การใช้งานที่หลากหลายออกมา เตรียมไว้ให้เหยียนเพยดัดแปลงประยุกต์
ใช้กับเฟอร์นิเจอร์ในบ้านตัวเอง

หลังจากทาสีห้อง 1603 รอบสุดท้ายเสร็จ คราวนี้ผนังแห้งไวกว่า
รอบก่อนๆ มาก ไม่กี่วันต่อมาพวกเขาจึงเตรียมจัดการวางระบบทำความร้อน
ใต้พื้นและปูพื้นบ้านตัวเอง แน่نونว่าเขาเลือกใช้ระบบตามที่เคยทำให้ห้อง
ของจางซูมาก่อน ถ้าการปูพื้นด้วยโลหะให้ผลลัพธ์เป็นที่น่าพอใจ พวกเขา
ทั้งสองก็จะพิจารณาว่าจะปูพื้นด้วยโลหะเช่นกัน ส่วนพื้นไม้เดิมพวกนั้น
ก็จะเอาออกไปขายแทน ในฐานะที่มันมีคนแย่งกันซื้อไม่เพื่อนำกลับไปใช้
ทำพื้นสำหรับหุงต้มอาหารกันให้เกลื่อน แม้ตอนเผาไฟมันจะมีกลิ่นฉุนมาก
แต่พวกเขาไม่ได้ใส่ใจ

แต่หลัวชวินแนะนำให้เก็บไว้จนถึงฤดูใบไม้ร่วงหรือประมาณฤดูหนาว

ของปีนี้ก่อนแล้วค่อยนำไปขาย เมื่อถึงตอนนั้นย่อมต้องได้ราคาดีกว่าแน่นอน ส่วนเรื่องที่ว่าของเยอะเยอะขนาดนี้จะไปกองไว้ที่ไหนนั้น เขาทำชั้นวางของมาตั้งตรงโถงทางเดินไว้ใช้เก็บของจีปาละก็ได้ นี่ นอกจากโถงทางเดินหน้าห้องแล้ว ก็อย่าลืมนึกว่าพวกเขาอยู่ชั้นบนสุดของตึก จากชั้นลอยของห้องหลังขบวนสามารถขึ้นไปบนหลังคาได้โดยตรง ปัจจุบันยังไม่มีใครคิดสนใจพื้นที่บนหลังคา ดังนั้นพวกเขาจะเป็นผู้นำในการใช้มันให้เกิดประโยชน์เป็นรายแรกเอง

เวลาผ่านไปไว้มาก ในแต่ละวันพวกเขาอยู่บ้าน ออกไปค้าขายหรือไปสร้างกำแพง กลับมาที่ค้าขายแล้วก็กลับบ้าน วงจรชีวิตหมุนเวียนอยู่แค่สถานที่สามแห่งแบบนี้ไปเรื่อย ๆ ด้วยความมานะพยายามของเหยียนเพยและผู้มีพลังพิเศษธาตุโลหะอีกสามคน งานสร้างกำแพงจึงรวดเร็วไปไกล ขณะเดียวกันหลัวชวินและเหยียนเพยก็ช่วยกันสร้างสิ่งต่าง ๆ ภายในบ้านด้วยความขยันขันแข็ง อีกสามวันก็จะถึงเดือนมีนาคมแล้ว ในที่สุดพวกเขาก็ส่งงานทุกอย่างเสร็จสิ้นไปอีกชั้น

กำแพงฐานที่มั่นคงขึ้นนอกในตอนนี้นักเขาหุ้มโลหะชั้นนอกสุดสูงไปถึงหกเมตรแล้ว จึงส่งงานให้กับพวกผู้มีพลังพิเศษธาตุดินจัดการต่อได้

สำหรับตึกที่พวกเขาอยู่ ห้องจางซูก็ปูพื้นเรียบร้อยไปนานแล้ว ซึ่งตอนนี้เฟอร์นิเจอร์ทั้งหมดในบ้านล้วนทำจากโลหะหลากหลายสีสนักรวมถึงเตียงเหล็กคิงไซส์ที่วางไว้ในห้องนอนใหญ่ของพวกเขาด้วย หัวตั้งห่วงใจกับเจ้าสิ่งนี้มาก (เพราะเวลาทำกิจกรรมเข้าจังหวะมันแข็งแรงแรงสุด ๆ ไปเลย)

ผนังห้องที่กรรมสิทธิ์เป็นชื่อของเหยียนเพยเองก็แห้งสนิทติดตั้งนานแล้วเช่นกัน เขาวางระบบทำความร้อนใต้พื้นตามการออกแบบใหม่ล่าสุดของหลัวชวินจนเสร็จเรียบร้อย หลังจากที่ทั้งสองได้ลองเปรียบเทียบประสิทธิภาพการทำงานของระบบทำความร้อนระหว่างห้องพวกหลี่เถี่ยกับห้องของจางซูแล้ว ก็ตัดสินใจได้อย่างเด็ดขาดว่าจะยอมทิ้งพื้นไม้และเปลี่ยนมาใช้โลหะปูพื้นแทน

ประการแรกคือ ประสิทธิภาพของฉนวนกันเสียงใต้พื้นโลหะนั้น

ดีมากจริงๆ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงตั้งใจลงมาลองฟังผลลัพธ์การเก็บเสียงที่ชั้นลิบห้าอยู่นานพักใหญ่ โดยให้หวังตัวกับเหอเฉียนคุนจอมอ้วนที่ตัวหนักสุดกระโดดตึงตั้งอยู่ชั้นบน พวกเขาที่อยู่ชั้นลิบห้ากลับไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยสักแอะ แน่ใจว่าการที่ทั้งหมดเข้ามาฟังเสียงที่ชั้นลิบห้าต้องได้รับการอนุญาตจากสวีเหมยผู้เป็นเจ้าของห้อง 1502 ก่อนอยู่แล้ว ปัจจุบันทั้งชั้นลิบห้ามีเพียงสวีเหมยซึ่งเป็นผู้หญิงอาศัยอยู่เพียงคนเดียว และไม่มีคนใหม่ย้ายเข้ามา ช่วงนี้เธอออกไปปฏิบัติภารกิจข้างนอกตลอด เพราะเธอรู้ว่าขอเพียงหาวัสดุโลหะกลับมาได้มากพอ เหยียนเพยก็ยินดีที่จะช่วยให้โลหะตัดแปลงทำสิ่งต่างๆ ให้ ด้วยเหตุนี้เธอจึงออกไปเสาะหาโลหะต่างๆ มาเก็บสะสมไว้เป็นจำนวนมาก หลังชนโลหะกลับมา เธอก็ขอให้พวกเขาทำประตูลิบบ้านใหญ่ล็อกชั้นลิบห้าแบบเดียวกับบนชั้นลิบหก

กตลอปอาน